Aventurile submarinului DOX

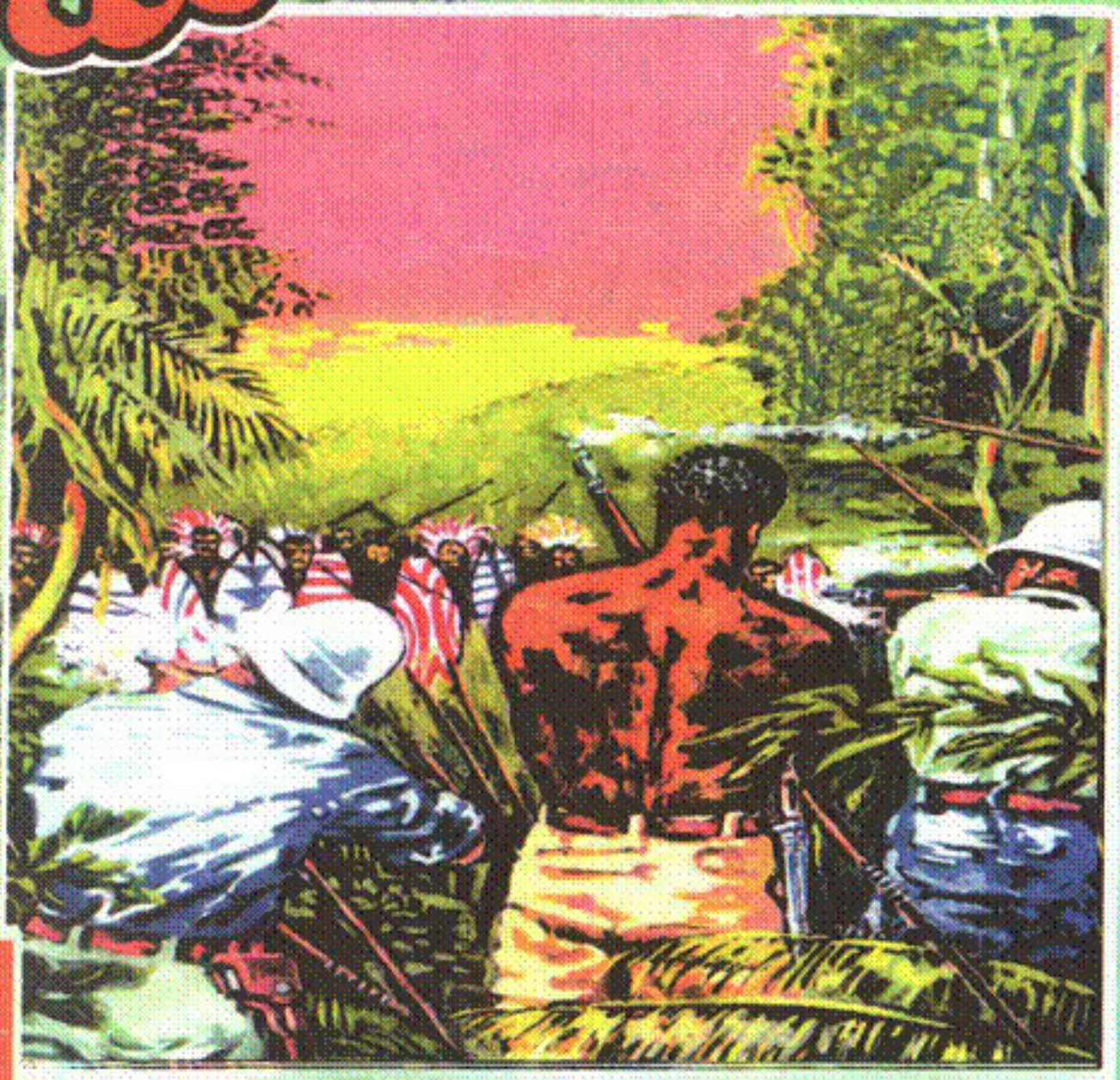

SERIE NOUĂ

237

Tam-Tam mortal în Congo

Aventurile submarinului DOX

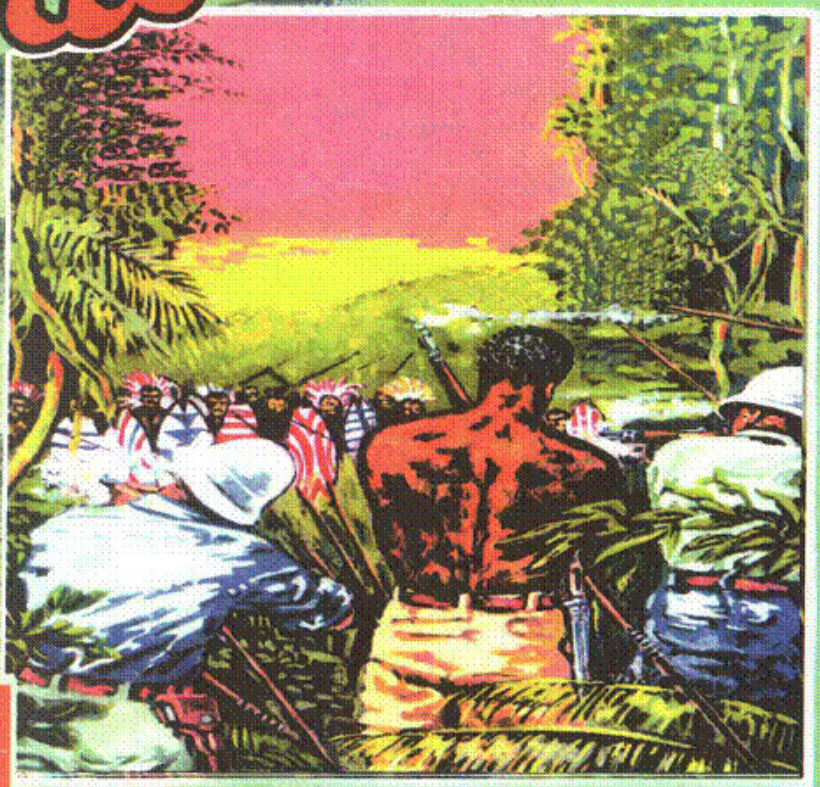

SERIE NOUĂ

237

Tam-Tam mortal în Congo

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 237

TAM-TAM MORTAL ÎN CONGO

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

I
ALARMĂ ÎN JUNGLĂ

ÎN SEMIOBSCURITATEA VERDE a uriaşei păduri virgine africane mergeau trei oameni. Zăpuşeala apăsătoare a pădurii tropicale nu părea să-i marcheze. Stropii care cădeau de pe vegetaţia căţărătoare, luxuriantă, a copacilor, în mod constant, nu făceau decât să le grăbească paşii pentru a părăsi cât mai repede regiunea aceasta bântuită de friguri galbene şi-n general nesănătoasă.

Aceşti trei oameni eram noi. Marian Farrow, Robert Bertram şi negrul uriaş, Pongo.

— După un marş neîntrerupt de câteva ore, am hotărât să luăm o scurtă pauză, astfel că ne-am oprit într-un luminiş străjuit de tamarinzi uriaşi.

De câteva zile bune, depăşisem fluviul Ngoko, graniţa naturală dintre Camerun şi Congo. Ţelul nostru rămânea încă localitatea Ikelemba, unde voiam să ne întâlnim cu locotenentul francez Pierre Gaston, pe care-l cunoşteam de mai multă vreme şi care ne solicitase de fapt această întâlnire.

Pongo se şi apucase să-ncropească un focşor, la care avea de gând să rumenească apetisanta coastă de antilopă pe care-o purtam cu noi. Un râuşor vesel din apropiere ne oferea o apă rece şi cristalină, astfel încât, după ce ne-am astâmpărat foamea şi setea, intenţionam să ne odihnim vreo jumătate de oră. Din păcate, nu ies toate aşa cum îţi propui, aşa că asta ni s-a-ntâmplat şi nouă, când am fost brutal deranjaţi.

Mugetul înăbuşit părea să răzbată din coroanele bogate ale arborilor, umplând văzduhul, năpădindu-ne din toate părţile. Era zgomotul unor bătăi sacadate de tobă.

Prietenul nostru negru ascultă cu încordare, ochii săi iscodind în toate părţile în semiobscuritatea verde a junglei. El care fusese odată regele ţinuturilor acestora centrafricane părea să-nţeleagă fireşte semnificaţia acestor mesaje, exprimate prin limbajul tobelor. Pongo părea uşor neliniştit acum, îşi scutură de mai multe ori capul cu neîncredere şi pe trăsăturile feţei sale, apăru o grimasă.

— *Masser,* tobele spun război, ceartă între triburile Ngota şi Ngombe. Ne-am uitat instinctiv după armele noastre, în timp ce Pongo părea să asculte cu atenţie în continuare.

După-un timp ne spuse pe-un ton foarte grav.

— *Masser,* mai bine pleacă de-aici. Vine duşmani din Lionesa şi Mene, tabăra noastră între aceste localităţi.

Am înăbuşit repede focul, ne-am înşfăcat lucrurile imediat şi ne-am reluat marşul.

Instinctiv, Pongo optă pentru o altă cărare, care era însă mult mai puţin practicabilă, plină de spini şi liane căţărătoare. Întrucât păşea de obicei în frunte izbea acum cu furie, în vegetaţia încâlcită care ne bara calea, cu macheta lui. Fără încetare ridica iar şi iar lama ascuţită, iar noi îndepărtam resturile plantelor cum puteam mai repede.

Ne sufocam literalmente prin acest iad verde, în timp ce hainele noastre erau înmuiate de transpiraţie, iar plămânii lucrau cu toate pompele la turaţie maximă. De abia puteam să ne târâm cu multă greutate înainte, în timp ce zgomotele provocate de tam-tam-uri, se apropiau din ce în ce.

— La naiba, cărarea asta nu are capăt! bombăni Marian, luându-şi de pe cap şi aerisindu-şi casca tropicală. Voia tocmai să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte, când lângă el vâjâi o suliţă care se-nfipse într-un palmier de Rotang. Ne-am adăpostit imediat şi-am deschis focul, în direcţia de unde venise arma primitivă a sălbatecilor.

Pongo dispăruse imediat dup-aceea. Să fi descoperit el în ciuda vizibilităţii reduse pe suliţaşul vrăjmaş?

Din nou fură aruncate, una după alta, mai multe suliţe. Începuse concomitent intonarea unui cântec de luptă, întrerupt de zgomotul ameninţător al bătăilor de tobă. În ciuda prevederii noastre se-ntâmplase exact de ce ne temeam mai tare: nimerisem între cele două fronturi de luptă al taberelor rivale.

Strigăte sălbatice de război, se auziră din toate infernele pădurii, în timp ce imediat dup-aceea ne-a fost dat să auzim gemetele răniţilor sau războinicilor care erau pe moarte. Pongo încă nu se întorsese, dar în ciuda acestui fapt ne-am continuat drumul ştiind prea bine că uriaşul ne va găsi oriunde. Ştia prea bine ce făcea şi acţiunile sale îi erau întotdeauna bine motivate.

Din depărtare se mai auzeau încă strigătele de luptă şi-acum ştiam prea bine, că suliţa care fusese azvârlită spre noi, nu ne era adresată nouă. Un zgomot de crengi rupte, ne făcu să ne-ntoarcem brusc.

Pongo se afla în faţa noastră. Îşi ţinea lipită o frunză de palmier, de umărul rănit şi respira cu greutate.

Acum ne relată în felul său laconic, ce l-a determinat să dispară aşa deodată.

— Pongo văzut umbră de la om, vrut imediat urmărească. Om de trib Nagala. Faţa de la el vopsit cu culoare roşie şi galbenă. Pongo recunoscut după suliţă, că războinicul de la trib canibal este.

Prietenului nostru, îi scăpărară dinţii scoţând câteva înjurături în dialectul natal al patriei sale. Am început să-i

bandajez umărul prietenului nostru negru, în timp ce acesta continua să ne povestească. Marian se uită gânditor spre Pongo şi spuse, pe un ton agitat.

— Ai observat cu atenţie dragă Pongo, scena luptei? Nu cumva e vorba totuşi de-un atac banditesc şi nu de un război adevărat, între triburi, unul cu obiceiuri canibale şi unul care opunea rezistenţă?

Pongo se uită foarte serios spre mine şi Marian şi spuse fără dubii:

— *Masser* Farrow are dreptate. Război pornit împotriva misionari şi preoţi care interzic mâncat carne de om. Oameni aceştia acum în mare pericol.

Marian se-ntoarse spre mine zicându-mi grav.

— Trebuie să ne străduim să mergem cu orice preţ mai departe, dragă Robert. În direcţia asta se găseşte o misiune şi poate că oamenii de-acolo au neapărat nevoie de ajutor.

Am început să ne grăbim cât puteam, pe drumul nostru atât de anevoios croit şi deja se făcuse întuneric, când ne-am regăsit la marginea unei plantaţii de cacao, care aparţinea după toate probabilităţile misiunii.

Luna strălucea din plin la marginea pădurii şi-acum Pongo ne putea indica cu claritate direcţia din care se distingea un nor de fum, care se ridica tocmai din spatele câtorva clădiri care se profilau ca nişte umbre întunecate.

Un simţământ neplăcut de nelinişte mă cuprinse treptat.

— Mariane, am spus eu, cu limba aproape împleticită! Aici ceva nu pare în regulă, acolo în spate, par să ardă câteva clădiri.

Pongo o luă din nou în mare grabă, înainte. Miros de ars şi de pierzanie ne împresura acum şi când am apărut în fine între mine şi uriaşul negru se putea vedea ca o fantomă uriaşă care se strecura printre zidurile arse. Era foarte agitat şi ne făcu semne disperate, să ne apropiem în grabă.

Nu-l voi plictisi pe cititor, zugrăvindu-i toate aceste scene de coşmar, pe care le puteam vedea, conduşi de către Pongo, doar atât aş putea spune. Rar am mai putut vedea în timpuri de război, astfel de cruzime.

Chiar şi credinciosul nostru Pongo care avea nervi mult mai puternici decât noi, stătea ca încremenit înaintea masacrului groaznic comis după toate aparenţele cu cel mal deplin sânge rece asupra celor asediaţi. Întrucât acest inamic perfid trebuia să se găsească încă în apropiere ne dădeau de ştire însăşi ruinele fumegânde şi sunetele sacadate ale toboşarilor războinici care păreau să-şi serbeze chiar acum victoria într-un dans lugubru, aducător de moarte şi ruină.

Cu armele pregătite pentru orice, ne-am întors îndărăt în junglă, mergând cu urechile ciulite, pe-o potecă croită cu mult timp înainte de-o specie de rinoceri pitici.

După un marş continuu de-o jumătate de oră, eram atât de epuizaţi încât ne-am prăbuşit jos literalmente de-ndată ce-am ajuns într-un luminiş mai mic.

Pongo pe care marşul nostru nu păru să-l obosească în nici un fel, se urcă într-un copac înalt, pentru a ne aranja acolo un adăpost pentru noapte. Era atât de versat în astfel de exerciţii, încât nu dură mai mult de-o jumătate de oră, până ce ne amenaja un culcuş minunat între crengi, legându-le pentru siguranţă cu liane şi căptuşindu-l cu frunze pentru a ne fi cât mai comod. Alesese un copac în care de-ai fi privit de jos să ne facă perfect invizibili pentru eventuali urmăritorii.

Ne-am lăsat să cădem cu atenţie în acest adăpost natural de verdeaţă şi de data asta am renunţat la santinele întrucât culcuşul nostru n-ar fi putut descoperit de jos decât printr-o pură întâmplare.

În ciuda acutei stări de oboseală, în care mă găseam, n-am izbutit s-adorm. Sunetul îndepărtat al bătăilor sacadate de tobă şi zgomotele obişnuite ale nopţii pădurii seculare, tropicale, mă ţineau încă treaz. Simţământul că prietenii mei, se găseau încă lângă mine, m-au liniştit întrucâtva şi treptat ochii au început să mi se închidă. Am rămas şi întreaga dimineaţă a zilei următoare în adăpostul nostru sigur din copac, urmărind ce se întâmplă înjur, cu simţuri încordate. Deodată am simţit o izbitură puternică în casca mea tropicală, pe care-o auziră şi camarazii mei, iar când ne-am uitat mai bine, am văzut cu uimire o specie de gândac uriaş de aproape cincisprezece centimetri lungime care căzuse pe spate în faţa mea şi acum bătea aerul nebuneşte cu picioarele. Am izbucnit în râs cu toţi şi l-am ajutat pe bietul animal să-şi reia zborul. După-aceea am luat un mic dejun întăritor, dar rece, întrucât ne temeam s-aprindem focul.

Abia apoi ne-am reluat marşul. După aprecierea noastră eram la câţiva kilometri depărtare de Ikelemba. Ne abătuserăm câţiva kilometri de la ţintă, rătăcind prin zone mlăştinoase, dar pe la ora trei după-amiază am ajuns în sfârşit la Ikelemba, unde locuitorii făcură ochi mari la vederea noastră. Ne-am îndreptat spre garnizoana militară, unde ne-am anunţat imediat locotenentului Gaston, care ne primi imediat, urându-ne „Bun venit”. I-am relatat ultimele evenimente şi întrucât locotenent era o personalitate puternică cu-n caracter pe măsură, am putut ajunge repede la un numitor comun. Acesta poseda capacitatea de-a trage concluzii juste şi-ale aplica la momentul oportun. Aprecierea

situaţiei a fost următoarea: întreaga regiune dintre Congoul francez şi ţinutul junglelor Ituri, se găsea în alarmă de luptă, în câteva locuri ale acestui imens spaţiu, populaţii întregi căzuseră în noaptea canibalismului cum de a fost aşa ceva posibil? Care fusese motivul?

Un servitor ne aduse băuturi răcoritoare de la gheaţă, Locotenentul se lăsă să recadă-n fotoliul lui de piele şi-şi aprinsă o ţigaretă.

În timp ce-şi urmărea propriile rotocoale de fum, care pluteau deasupra capetelor noastre, începu să povestească.

II
RĂPIREA UNEI FETE

— ÎNAINTEA CU CÂTEVA ZILE a fost răpită o tânără de naţionalitate belgiană ce către oamenii tribului Ngombe. Tatăl acesteia este membru a ambasadei Belgiene la Leopoldville. A dispărut brusc şi-am fost făcut răspunzător de dispariţia fetei, întrucât teritoriul se afla sub jurisdicţia mea.

Locotenentul Gaston deşi avea o statură robustă, în ciuda tinereţii sale, vârsta o apreciam la vreo douăzeci şi şapte de ani, părea să fie un om sentimental.

— De ce s-a neglijat de ani întregi problema populaţiei negre? spuse el resemnat. Aceşti oameni au fost trataţi ca şi vitele de muncă, i-au minţit pe bieţii oameni, domnule Farrow. Ştii şi dumneata domnule Farrow, cât de mândri pot fi oamenii ăştia din tribul Ngola, Wute, Ngombe, Duala şi cum s-or mai fi numind.

Locotenentul privi ceva mai împăcat spre ferestrele apărate cu plase pentru ţânţari şi zâmbi cu amărăciune:

— Acum aceşti băştinaşi se răzbună, omorându-i pe misionari. A trebuit să-i trag la răspundere pe câţiva dintre aceştia pe care-i aveam noi ca ostateci, interogându-i cu privire la răpirea fetei. A trebuit să şi spânzur pe câţiva dintre aceştia, deşi mi-a părut rău, să-i văd legănându-se încolo şi-ncoace, în bătaia vântului, cu toate că…

Marian se ridică şi-l întrerupse pe francez:

— Ce-ai făcut locotenente? Ai spânzurat oameni nevinovaţi?

Prietenul meu se uită mânios la tânărul locotenent apoi i se păru că atitudinea lui fusese totuşi prea aspră, aşa că adaugă încet.

— Crezi cu adevărat, domnule locotenent că prin atari procedeu ai putut să-i îmbunătăţeşti cumva soarta tinerei fete?

Marian se reaşează şi-l privi întrebător pe tânărul ofiţer.

— Mă miră sinceritatea dumitale, domnule Farrow. Asta te onorează şi mai mult în ochii mei, dar uiţi că trebuie să mă supun ordinelor primite de la superiorii mei. Ofiţerul armatei coloniale franceze îşi drese vocea şi-şi aranjă câteva hârtii, netezindu-le c-o mişcare înfrigurată a mâini, înainte de-a continua.

— Superiorii mei din Panzi şi Bruxelles ne cer nouă subordonaţilor de rang inferior să acţionăm cu tot mai multă duritate şi cu hotărâre. Câteodată îmi vine să las totul baltă şi să plec, dar ştiu că-n locul meu poate ajunge altul care va avea fără îndoială încă şi mai puţine scrupule decât mine.

În sinea mea n-am putut decât să-i dau dreptate ofiţerului şi-am simţit instinctiv că şi Marian era de părerea mea. Prietenul meu scoase din buzunarul de la piept o hartă, a regiunii Congoului pe care-o desfăşură pe masă, după care reluă dialogul.

— Te cred domnule locotenent şi-ţi înţeleg îndoielile. Uită-te le rog la regiunea în care se găsesc triburile răsculate. Depăşesc chiar dimensiunea Franţei. Această imensă suprafaţă, ce constituie în mare parte din păduri seculare în care nici un om alb n-a pus piciorul vreodată. E un întreg imperiu al întunericului, al superstiţiilor şi vrăjitoriei. Cum crezi dumneata că-ţi vei putea exercita autoritatea acolo, o regiune care sfidează orice omenie şi orice logică?

Marian se uită câtva timp în tăcere la faţa ofiţerului francez care nu dădu nici o replică ci se uită numai parcă transportat în alte lumi la harta din faţa sa.

De-aceea Marian reluă:

— Tânăra belgiancă se găseşte probabil în acest ţinut de infern, în care şansa supravieţuirii unei femei albe e aproape nulă, mai ales acum, când s-a dezlănţuit măcelul. Intervenţia rapidă se impune de la sine.

M-am uitat spre Marian şi-am văzut cât de încordat era, în timp ce acesta îşi împături din nou harta şi întorcându-se spre mine, îmi zise:

— Robert, va trebui să-ncercăm s-o găsim pe această tânără belgiancă şi dacă e posibil s-o eliberăm.

Prietenul meu se ridică acum şi după ce-i dădu mâna tânărului ofiţer care-l privea uimit, mai adaugă laconic:

— Multe mulţumiri pentru ospitalitate domnule locotenent şi pot spune că ne-am bucurat să te revedem.

Ofiţerul se uită consternat la Marian spunând:

— *Monsieur* Farrow, sunt surprins şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Orice sprijin, de orice fel, de care ai nevoie, e de mai-nainte asigurat.

Marian zâmbi oarecum sarcastic când spuse.

— Domnule locotenent acest sprijin şi farmecul dumitale francez nu este solicitat deocamdată. Cu excepţia poate pe moment a unei bune mese gătite după reţete culinare… franţuzeşti!

Locotenentul Gaston se ridică din spatele biroului său şi ne zâmbi bucuros.

— Voi nemţii sunteţi oameni ca din topor, dar plini de surprize. Dar să mergem la restaurantul francezo-belgian singurul de pe aici.

Îndată dup-aceea stăteam în faţa unei mese încărcate cu ruladă de porc şi viţel asortate cu salată, alături de câteva

carafe de vin roşu. Pentru Pongo am comandat un picior mare de batal, întrucât acesta nu prea punea mare preţ pe felul de mâncare pe care-i comandasem noi.

După ce am discutat cu simpaticul locotenent Gaston toate cele trebuincioase, acesta ne înmână la plecare câteva hârtii importante pentru perioada în care ne vom afla în Congoul Belgian, menite a le arăta la nevoie autorităţilor în drept. Abia apoi ne-am îndreptat spre hotelul nostru unde am început să facem preparativele pentru plecarea noastră planificată pentru a doua zi de dimineaţă.

Nu mică ne-a fost surpriza când în dimineaţa următoare tocmai pe când voiam să părăsim hotelul, un automobil se opri cu frânele scrâşnind, stârnind un nor de praf chiar în faţa noastră. Din automobil sări locotenentul Gaston cu faţa roşie care ne privi îngrijorat:

— *Monsieur* Farrow! *Monsieur* Bertram! Veniţi cu mine la fortul Roussel. Vom zbura cu avionul spre est peste Slanleyville către Ayacubi.

Acum era rândul nostru să fim luaţi prin surprindere. În timp ce ne întorceam la hotelul nostru, locotenentul ne relată ce se întâmplase şi de ce era necesară o asemenea schimbare de plan.

Dintr-un izvor demn de încredere aflase că fata fusese răpită în apropiere de pădurea Huri de către un aviator belgian, contra unei mari sume de bani!

Marian se uită neîncrezător la interlocutorul nostru:

— Pentru o mare sumă de bani, de către cine? întreabă prietenul meu, uimit şi el întorsătura asta a lucrurilor.

— N-avem deloc timp de pierdut, domnule Farrow, răspunse Gaston. Îţi voi da lămuriri complete asupra acestor lucruri, în timpul zborului nostru spre Ayacubi.

— Asta înseamnă că intenţionezi să vii şi dumneata cu noi? l-am întrebat la rândul meu, pe ofiţer, surprins.

— Bineînţeles. Credeţi că vă las singuri la greu?

Un soldat din tribul Bantu - aşa zis Bantu Askari conduse automobilul într-o cursă fantastică în direcţia fortului Roussel. Era atât de cald, încât deşi dimineaţa de vreme, cămaşa mi se lipise de piele.

— *Monsieur* Gaston vrei să fii amabil să ne explici cine se ascunde după această bizară afacere cu fete răpite, l-am întrebat eu pe locotenent reluând întrebarea de adineaori a lui Marian.

Acesta se-ntoarse spre noi şi ne privi cu ochii obosiţi, zicându-ne:

— Se bănuieşte că-ndărătul acestei răpiri stă un vraci bătrân, dar influent. Aparţine tribului Balunda şi este un

adversar neîmpăcat al administraţiei coloniale. Domnii din Bruxelles şi Paris, nici nu-şi dau seama despre ce este vorba aici. Reprezentantul meu din Ikelemba are acum o sarcină dificilă şi ingrată şi nu-l invidiez deloc. Trebuie să reprime brutal revolta, dar ăsta este un alt capitol. După ce termină ce avea de spus se-ntoarse în direcţia mersului nostru.

În fortul Roussel ne-am urcat într-o avionetă militară cu două motoare, a cărui pilot ne salută c-o mină gravă. Zborul dură mai multe ore, cu escală în Coquillhatville şi Stanleyville. Dădu peste noi şi-o furtună tropicală care ne legăna aparatul încoace şi-ncolo. Se făcuse târziu noaptea când am izbutit s-aterizăm pe-un câmp petrolier luminat sărăcăcios. Un maior belgian care se urcase le Stanleyville se răsti la pilot. Ajunsesem în sălbăticie. Marian privi-n spre Pongo care era ca şi noi bucuros că putea să-şi pună iarăşi picioarele pe teren solid. Ne găseam în localitatea Ayacubi un sat Bantu, prevăzută cu o secţie de poliţie, condusă de-un alb şi cu doi negri Bantu. Sergentul de poliţie se prezintă drept Luis van Berger. Ne arată una din barăcile goale şi după ce Pongo, o caută să n-aibă insecte, ne-am trântit pe saltele curate pe care ni le aduse o negresă Bantu şi-am adormit curând, buştean.

III
CONSPIRAŢIA

DUPĂ CE ZILE ÎNTREGI am mărşăluit prin junglele întunecate ale regiunii Ituri, trecând peste teritoriile populate de piticii Ifi şi Mbuti, am ajuns în cele din urmă, în ţinuturile unde locuiau triburile Balunda şi Zonde, care în noaptea întunecată a existenţei lor mai cultivau superstiţiile legate de cultul Woodoo. Tocmai de la pigmeii Ifi am aflat că membri tribului Balunda au revenit de curând la canibalism şi că tânăra belgiancă se afla tocmai la un astfel de trib, adică aşa cum bănuise Gaston la acel trib unde era mare şi tare vraciul Kliu. Acesta o răpise pe fată, pentru a organiza un festin deosebit, oferind jertfă tocmai trupul tinerei şi asta pentru a-şi întări şi mai mult autoritatea asupra membrilor tribului său.

Pongo, care nu cunoştea limbajul poporului de pitici Ifi, înrudit cu Mbuti, se folosea de dialectul Ki-swahili. Băgase de seamă că unul dintre pigmei pronunţase foarte des, cuvântul *indaba*. Acest cuvânt avea semnificaţia unei întâlniri oficiale. Se putea trage concluzia, că toate triburile din zonă, aveau de gând să se întâlnească. La această opinie se ralie şi locotenentul Gaston.

M-am uitat sceptic fa Marian, care voia să pună aceiaşi întrebare.

Cum am fi putut noi s-o scoatem pe fată din mâinile acestor sălbateci? M-am uitat meditativ la prietenul meu, dar acesta i se adresă lui Pongo:

— Pongo ai încercat să explici, celor din tribul Ifi că hotărârea celorlalte triburi va avea o consecinţă mare nu numai asupra lor, asupra triburilor în cauză, ci şi asupra popoarelor megieşe, aici chiar pitici Ifi?

Pongo încuviinţă după care dădu din umeri.

— Pongo spus căpetenie de la Ifi, mare ospăţ de la Bantu fiind, mare nenorocire. Aduce război şi foame pentru toţi. Sacrificiu de la femeie albă, foarte rău fie. Căpetenie înţelege şi acum supărat foarte tare pe Bantu.

— Dar de unde să ştim dacă tânăra belgiancă mai este în viaţă sau nu?

Marian îşi examină prudent tăişul ascuţit al machetei sale.

O întrebare legitimă, al cărui răspuns pozitiv urma să-l căpătăm în curând.

Jungla devenea pe alocuri atât de deasă, încât eram nevoiţi pur şi simplu să ne oprim, ca nişte prizonieri în hăţişul verde. Uneori mă apuca fobia spaţiului îngust, care aproape că-mi înăbuşea respiraţia. Lianele păreau nişte şerpi verzi, care

apăreau din toate părţile ca şi capelele Hidrei şi care n-aveau alt scop decât să ne înţepenească locului pentru a nu mai putea niciodată să scăpăm din acest iad verde.

— Mai departe, ne mâna din urmă Marian. Nu mai sunt decât trei mile până la fluviu.

Din nou începu zborul machetelor şi din nou, ne-am repezit asupra tufişurilor încâlcite, parcă apucaţi de amoc.

În cele din urmă în faţa ochitor noştri se deschise un mic luminiş, unde orhidee albe şi roşii ne luminau în culori de smarald perspectiva apropiatei înserări. Ştiam prea bine că-n aceste locuri obişnuiau să se aţină, speriosul okapi. Un şarpe piton lunecă numai la o jumătate de metru de faţa mea dintr-un trunchi mâncat de vremuri şi acoperit aproape în întregime cu muşchi. Pentru câteva secunde am rămas ca încremenit dar mi-am adus aminte că aveam pentru astfel de cazuri asupra mea, cuţitul ascuţit, cu care-aş fi putut lesne descăpăţâna reptila, dar atât eu cât şi Marian aveam în sânge mai mult instinctul unor prinzători de animale decât de vânători.

De-aceea n-aveam nici un chef de-a omorî şarpele.

În coroanele copacilor ţipau ca din gură de şarpe, maimuţele Columbus, întrucât mârâitul unui leopard din apropiere le alarmase. O pasăre rinocer luneca fără zgomot prin lumea verde a vegetaţiei seculare. Nori de musculiţe înţepătoare ne asaltau deja însetate de sânge, dar datorită lui Pongo care ne procurase zilnic frunze speciale cu care ne frecam, nu-ndrăzneau nici una să se aşeze pe pielea noastră.

Duduitul îndepărtat al Tam-tam-ului în pădurea seculară ne adusă din nou în subconştient scopul şi finalitatea acţiunii pentru care eram aici, dar molcomul şi susurul apelor fluviului din apropiere ne făcu să uităm pe moment chemarea ameninţătoare.

După consultul hărţii noastre, nu putea fi decât Aruwimi, unul din afluenţi marelui fluviu Congo. După încă un sfert de oră, sclipea şi scânteia printre tufele de ferigi şi palmieri.

Ajunsesem la fluviu. Marian purta tocmai o mică discuţie cu locotenentul Gaston, pe când Pongo, supraveghea cu atenţie împrejurimile. Pe ţărmul năpădit de buruieni şi trestie zăceau ca nişte trunchiuri pântecoase de copaci, crocodili uriaşi. Păsări de apă plonjau pe deasupra bancurilor de nisip, dând un nimb de linişte şi pace, aşa după cum ni se părea nouă acum. Părea omul tulburat de ceva? Cât de fals se prezenta acest tablou idilic ne fu dat să aflăm câteva secunde mai târziu, când izbucni în pădure o luptă sălbatecă între un leopard şi unul dintre crocodili. Târâtoarea încerca din răsputeri să târască cu sine în apele fluviului felina, care se

împotrivea din răsputeri. Ambele animale uitaseră cu totul în încleştarea asta pe viaţă şi pe moarte de prezenţa omului.

Pentru o clipă se desprinseră din încleştare. Cu capul plin de sânge, legănându-l grotesc, încolo şi-ncoace, leopardul dispăru în trestiile dese, în vreme ce crocodilul se scufundă în apă plesnind din coadă.

— Nu-i tocmai potrivit locul ăsta pentru tabăra noastră.

Nu observasem că Marian stătea-n spatele meu şi fusese martor la tot acest spectacol.

Pongo şi cu Gaston vânaseră în timpul acesta câteva raţe sălbatice dar a trebuit să mai facem un marş de aproape o milă, până când am găsit un loc mai sigur de popas.

Deşi din multe puncte de vedere o înnoptare în copaci ar fi fost de preferat, aici nu era posibil din cauza abundenţei de şerpi veninoşi care se aciuaseră tocmai în aceşti arbori.

În cele din urmă am găsit un loc potrivit, înconjurat de tufe de bambus de jur împrejur, cu sol năpădit de vegetaţie. Am hotărât să înnoptăm aici.

În vreme ce locotenentul se ocupa cu pregătirea mesei, Pongo începu să dureze din beţe de bambuşi şi trestie, o colibă mică, dar trainică.

În cele din urmă ne-am repezit asupra raţelor fripte la focul domol şi a bananelor coapte. Rar ne-a priit o cină ca şi asta şi l-am ridicat în slăvi pe bucătarul nostru francez, dar acesta se sustrase modest mulţumirilor.

— *Monsieur,* raţele nu sunt coapte chiar destul, cel puţin asta este părerea lui Pongo. Acum Pongo fu acela care încurcat privi în lumina pâlpâitoare a micului nostru foc, spunând:

— Locotenentul Gaston fie cel mai bun bucătar, din Franţa.

Am izbucnit cu toţi într-un râs sănătos dar dup-aceea ne-am căit imediat întrucât ne-am dat seama că prin această izbucnire necontrolată, ne-am trădat locul unde ne făcusem ascunzătoarea, expunându-ne pericolelor nevăzute ale junglei. Doar ne găseam într-o regiune unde prudenţa era legea supremă. Puteam spune că ne găsim într-o zonă de război. Pongo se duse imediat să inspecteze împrejurimile, preluând totodată şi prima veghe. Am trecut înc-o dată în revistă în detaliu situaţia prezentă, împreună cu locotenentul, înainte de-a ne lăsa odihnei binemeritate. Oboseala îmi turnase plumb în mădulare şi în curând am alunecat într-un somn fără de vise.

Am fost deşteptat destul de brusc. Era Pongo, care-i deşteptase de-o potrivă pe Gaston şi Marian. Uriaşul era ud tot.

— Ei, ce este, întreabă Marian înşfăcând într-o clipă carabina.

Zgomotul sacadat al tobelor care răsunară deocamdată chiar în apropierea noastră ne oferi şi răspunsul. Am întins mâna ca şi locotenentul, după armele noastre. Prietenul nostru negru, mai izbuti să ne şoptească:

— Pongo văzut cum oameni de la Ifi şi trib Zonde fac mare sfat. Atunci Pongo, înoată să pândească. Ifi anunţat de frică sosirea noastră dar refuzat daruri.

Marian se uită uimit la uriaşul nostru prieten Pongo. Prietenul meu ştia tot atât de bine ca şi mine, cât de periculoasă fusese acţiunea luată pe cont propriu a lui Pongo.

Ca să înoţi într-un fluviu plin de crocodili, numai pentru aţi arăta ataşamentul faţă de camarazii tăi, iată o faptă nu uşor de egalat.

— Mulţumesc dragă Pongo, ne-ai făcut servicii minunate. Marian îi scutură uriaşului cu recunoştinţa mâna. Din mărturia lui Pongo se detaşa o concluzie clară pentru noi, nu ne puteam baza în totalitate pe membri tribului de pigmei Ifi. Bineînţeles că-nţelegeam motivele acestora. Nu erau împotriva noastră, dar nici pentru noi. Trebuia însă să ne ferim de membrii tribului Bantu, întrucât aceştia ne juraseră nouă albilor, moarte. Ne sărise cu totul somnul. Locotenentul propuse să ne facem tabără undeva în interiorul junglei. Cât de periculoasă era situaţia noastră, o puteam judeca din comportamentul lui Pongo, care asculta cu încordare orice zgomot care răzbătea din împărăţia verde pe care-o străbăteam acum sub clar de lună.

Zgomotul monoton al apelor fluviului avea un efect de somnifer asupra psihicului meu.

Bătăile îndepărtate ale tam-tam-ului, se contopeau uneori cu plescăitul apelor fluviului Aruwimi.

Am început să-mi pregătesc rucsacul pentru a porni la drum. Deodată de-afară au răzbătut împuşcături, care ne-au făcut să sărim în sus.

Suliţe au început să penetreze printre pereţii subţiri de bambus ai colibei noastre.

IV
MÂNCĂTORII DE OAMENI

M-AM NĂPUSTIT CU ARMA pregătită afară. Marian, Pongo şi Gaston stăteau adăpostiţi în spatele unui trunchi de copac şi trăgeau în şirurile de negri Bantu care ne asaltau. Aceştia erau cam vreo treizeci şi traversaseră fluviul pe trunchiuri de copac. În acelaşi timp, am deschis şi eu focul asupra unor sălbateci din tribul Zande care o porniseră şi aceştia spre noi, ţipând cât îi lua gura:

— Carne! Carne! Carne!

Cuvânt care făcu să mi se-ncreţească pielea.

— Dumnezeule, gemu deodată Gaston lângă mine şi se rostogoli pe-o parte. O suliţă îi perforase braţul iar o alta îl lovi pieziş în piept. M-am ocupat imediat de rănit, care în ciuda suferinţei sale continua să tragă, foc după foc, din pistoletul său. Am îndepărtat suliţa scoţându-i-o din rană, pe care-am legat-o cum m-am priceput mai bine.

În acelaşi moment un alt trunchi de copac, căzu de-a curmezişul peste fluviu. Războinicii însă nu mai aveau de loc chef să se lase împuşcaţi de către noi, întrucât aşa cum am stabilit în zorii dimineţii următoare, pierderile lor erau foarte mari.

Supravieţuitorii o luară la fugă în toate părţile, urmăriţi de către gloanţele noastre şi încercau să traverseze cât mai repede fluviul. Întrucât de pe partea cealaltă dădeau năvală alţi războinici, se produse o busculadă. Chiar în mijlocul fluviului, odată ajunşi călărind pe trunchiul lor de copac, acesta din urmă se răsturnă. Într-o clipită apa se umplu de capetele crocodililor care înfometaţi stăteau la pândă şi acum se repeziră asupra lor. A fost un tablou groaznic dar n-am mai putut ajuta cu nimic pe-acei care au fost astfel condamnaţi la moarte.

Apa se-nroşi curând de sângele muribunzilor şi înainte de-ale fi putut fi acordat ajutor, totul devenise prea târziu.

Pigmeii Ifi au putut observa din ascunzătoarea lor lupta şi probabil că rezultatul acesteia i-a umplut de satisfacţie. De-abia au ajuns supravieţuitorii tribului Bantu pe malul opus nou, c-au şi fost întâmpinaţi c-o ploaie de săgeţi otrăvite trase din arcuri sau sarbacane.

Între timp se apropiau zorile noii zile. Pongo şi cu mine ne-am apucat să cercetăm morţii şi răniţii, pe când Marian şi cu locotenentul Gaston discutau ce să facem în continuare. Epuizaţi ne-am decis să ne odihnim puţin, după care am părăsit acest loc al groazei.

Am pătruns din nou în jungla întunecată şi deci soarele se ridica tot mai sus pârjolind totul, n-am ţinut deloc cont de asta în marşul nostru. Pongo preluase conducerea din nou, dar de-abia am parcurs câteva sute de paşi în interiorul junglei, că-n spatele nostru am auzit brusc, strigăte. Ne-am oprit şi-am ascultat cu atenţie. Răsuflarea gâfâită a unor fiinţe urmărite, răzbătu până la urechile noastre. Ne-am oprit pitindu-ne după nişte arbuşti deşi încât bănuiam că totul nu-i decât o cursă a duşmanilor noştri.

Când am văzut însă siluetele demne de milă ale unor negrii fugari ne-a apucat mila.

— Pongo, fii atât de bun şi vorbeşte tu cu oamenii ăştia, spuse Marian, în timp ce-şi atârna din nou carabina pe umăr. Uriaşul nostru camarad le ceru negrilor să se aşeze pe jos şi noi ne-am aşezat de-asemenea pe pământul got, faţă în faţă. În timp ce Pongo începu discuţia cu aceşti oameni, Gaston, care-şi revenise oarecum de pe urma răni de suliţă pregăti o masă rece din conserve şi slănină. Nimeni dintre noi n-avea poftă de mâncare. Pongo veni-nspre noi şi ne spuse ce-a aflat de la negrii. Aceştia erau membrii ai tribului Ngombe şi cei din tribul Zonde i-au convins cu multe argumente să participe alături de ei la război. Le-au promis un stat liber în Congo, distrugerea albilor şi stârpirea pigmeilor care erau oricum dispreţuiţi de către toţi membrii tribului Bantu.

Acum aceşti Ngombe îşi ofereau serviciile de purtători de bagaje, pentru o recompensă cât de mică. Suma cerută era atât de mică, încât am bănuit imediat că-n spatele acesteia stătea mai degrabă dorinţa acestora de-a se bucura de protecţia noastră.

— Dacă negrii din tribul Ngombe nu sunt spioni, ci doar fugari din calea tribului Zonde, pe care l-am alungat astă noapte peste fluviul Aruwimi, pot să rămână la noi pe post de cărăuşi.

Am încuviinţat şi noi şi propunerea lui Marian fu adoptată. Eram bucuroşi cu toţii că scăpasem de greutatea poverilor. Marian vorbi din nou cu Pongo, care li se adresă iarăşi negrilor Ngombe, negociind cu ei şi acum aceştia săriră în sus de bucurie. Cu asta încetă discuţia între cele două tabere, noi ne-am îndreptat din nou atenţia asupra prânzului nostru constituit din conserve şi slănină, după ce Pongo le împărţi şi noilor noştri însoţitori, câteva din conservele noastre.

Deoarece acum aceşti negri Ngombe care făceau şi ei parte din marele trib Bantu se găseau pe picior de război cu foştii tor camarazi, membrii ai altor triburi Bantu, pentru noi constituia o garanţie, că aceşti oameni erau de încredere. Pongo era convins că aceştia erau cu adevărat negri Ngombe

pur sânge, întrucât el era deasemenea Bantu le recunoscuse apartenenţa după tatuaje.

Cu toate astea prietenul nostru Pongo, nu renunţă să fie prevăzător, pentru orice eventualitate, supraveghindu-i pe aceşti noi aliaţi.

Pongo se simţea responsabil pentru aceşti Ngombe. Bagajul nostru fu împărţit în mod egal între cei cinci războinici şi era vorba despre rucsacurile noastre, vesela şi ustensilele pentru gătit, precum şi cortul locotenentului Gaston.

Mambu hi Mambu he, hela Mambu, tawufenni…

Cu acest cântec monoton îngânat de cărăuşii noştri ne-am reînceput marşul în adâncul păduri africane. Dispoziţia noastră era excelentă şi eram pe cale de-a traversa un afluent al fluviului Aruwimi, când Pongo care păşise deja pe ţărmul opus, se opri brusc şi ridică mâna.

Ne-am oprit pe loc şi ne-am pregătit armele pentru atac sau apărare Pongo părea să observe cu mare atenţie malul opus, care era înţesat de tufişuri dese de bambus şi copaci din timpul Pandanus. În afara plescăitului valurilor, ne-nconjura liniştea de peste tot. Întrucât fluviul nu era foarte larg, îl puteam vedea foarte bine pe prietenul nostru.

Deodată lângă el apăru o mică siluetă, în care am recunoscut de-ndată pe unul dintre Ifi. Purtători noştri de bagaje au început să murmure şi să vorbească ceva între ei.

— Ţineţi-vă gura, le aruncă Gaston furios în Ki-swahili.

Pongo părea să se întreţină îndelung cu piticul. Marian şi cu mine urmăream scena prin binoclu. Au mai apărut doi pigmei şi-acum se-ncinse o discuţie aprinsă între cel patru.

— Dar de ce să stăm noi aici şi să ne udăm picioarele exclamă, fără reţinere locotenentul Gaston care stătea până la genunchi în apa puţin adâncă. Dar Marian îi dădu să înţeleagă francezului că Pongo avea motivele sale să ţină să vorbească numai el cu băştinaşi. Trecu ceva timp, până ce uriaşul ridică mâna făcându-ne semne că putem veni. Pigmeii dispăruseră îndată şi Pongo ne zâmbi acum pişicher. Ne relată acum ce discutase cu aceştia în felul său specific.

— Oameni Ifi nu vrut ca oameni albi şi negri Ngombe asiste la discuţie. Ei foarte reţinuţi. Pongo îşi drese vocea. Apoi traduse direct şi în limba bantu pentru ca purtători noştri de bagaje să nu se simtă excluşi. Apoi se-ntoarse din nou către noi.

— Oameni de la Ifi descris exact drum unde adună triburi. Este la zece kilometri de fluviu. Vraciul Kliu vrea sacrifice atunci femeie aibă. Încă douăsprezece fete Ngombe vor fi sacrificate tot atunci marelui zeu Woodoo.

Marian privi gânditor spre cei cinci negri vânjoşi din tribul Ngombe şi-acum, după ce se-ntoarse spre mine şi Gaston zise:

— Cum ar fi dacă am câştiga şi mai mult încrederea acestor oameni, întrucât pot surveni întâmplări în care fiecare fărâmă de ajutor, nu e de dispreţuit.

Eu am fost de-ndată de acord cu propunerea lui Marian, pe când locotenentul Gaston păru să aibă câteva reţineri.

— Nu-mi prea par nişte eroi oamenii ăştia, remarcă el sceptic.

Marian se reazemă de unul dintre copaci, îşi scoase casca colonială după care trase câteva înghiţituri din sticla sa de campanie. După ce bău, îşi aprinse o ţigaretă.

— Dacă nu putem câştiga încrederea acestor oameni, atunci nu are nici un rost să-i folosim pe post de cărăuşi.

La observaţia asta, locotenentul nu putu sau nu voii să răspundă. Deşi locotenentul era foarte tolerant, nu se putea dezbăra cu totul de mentalitatea lui de colonialist.

Atâtea atacuri viclene, lovituri din umbră şi masacre, ale căpeteniei de triburi contribuiră şi ele la formarea acestei mentalităţi. Marian ştia prea bine asta şi de-aceea nu i-o lua francezului în nume de rău.

— Mai avem încă o distanţă considerabilă de parcurs, spuse el gânditor. Din ce în ce mai adânc se înfunda mica noastră caravană în jungla umedă şi fierbinte a regiunii Huri.

Speriaţi de apariţia noastră o mână de cimpanzei se refugie în coroanele arborilor.

După o oră de marş, când eram pe cale să facem popas, Pongo se apropie în faţa unei gorile uriaşe. Blana neagră cu fire lungi a maimuţei, se zburli. Mârâind gorila făcu câţiva paşi spre Pongo, dar acesta nu se mişcă din foc, ţinând în mâna dreaptă uriaşul cuţit de spintecat rechini, gata de-a da la nevoie lovitura de graţie. Ca o statuie din oţel negru stătea acum uriaşul Pongo în faţa gorilei.

Inima mea începu să bată nebuneşte. Stăteam ca încremeniţi acolo, aşteptând ce-o să se întâmple.

În cele din urmă, pe neaşteptate, cu mişcări anevoioase şi parcă-n silă, recunoscându-şi înfrângerea, gorila se întoarse pe călcâie şi se retrase în desişul păduri. Am răsuflat uşuraţi cu toţii. Negri Ngombe însă au început să-l aducă osanale lui Pongo, pentru atitudinea lui exemplară de erou şi războinic adevărat. Prietenul nostru însă îşi puse liniştit înapoi în teacă cuţitul pe care-l ţinea în mână, ca şi cam incidentul acesta periculos n-ar fi fost decât unul banal, de fiecare zi.

Am evitat să-i aducem laude de data asta ştiind că l-am pune şi mai mult în încurcătură.

V
ÎN VALEA GROAZEI

TÂRZIU, ÎN DUPĂ-AMIAZA ACEEA, am ajuns într-un luminiş străbătut de-un râuşor vesel şi unde ne-am stabilit pentru noaptea în curs.

După ce-am mâncat şi-am hotărât posturile de veghe, în care ieşisem primul, ceilalţi camarazi s-au dus la culcare.

Negrii Ngombe şedeau în faţa unui mic foc, unde-şi prăjeau un porc sălbatec, pe care Pongo l-a vânat pentru ei. Luna îşi dăduse silinţa să lumineze prin acoperişul de frunziş, ridica umbre fantastice încolo şi-ncoace. În timp ce eu pândeam cu încordare în întuneric, cineva mă bătu uşurel pe umăr. Am tresărit, îndreptând imediat arma spre figura surâzătoare al unui negru Ngombe pe care l-am recunoscut numaidecât.

— Buana, nu trage, murmură negru şi-mi întinse pe-o frunză proaspătă de banană o bucată apetisant-mirositoare de carne friptă. Abia acum am remarcat cât de îndemănatec şi fără zgomot, se pot strecura aceşti negri.

Când Marian care urma după mine, auzi întâmplarea, scutură numai capul.

— Niciodată nu-i târziu să-nveţi ceva nou, Robert!

Noaptea trecu fără nici un alt incident. În zorii dimineţii următoare am pornit degrabă la drum. Pongo era în dimineaţa asta foarte nervos. Marian mă privi întrebător, dar eu n-am putut decât să ridic din umeri.

Cum îl cunoşteam prea bine pe prietenul nostru negru, asta nu prevestea nimic bun.

Am mers în tăcere de-a lungul unui râu puţin adânc care era acoperii asemeni unui tunel de copaci înalţi care-şi ridicau coroanele bogate de-o parte şi de alta.

Pongo care-o luase o bucată înainte reveni repede spre noi. Ţinea în mâini două măşti de lemn vopsite în culorii vii, deşi Marian voii să i le ia din mână şovăi să se despartă de aceste obiecte groteşti.

— Ce drăcovenie ţii în mână Pongo şi nu vrei să te desparţi de ele? De ce nu ni le dai şi nouă? am spus eu mirat.

Pongo scutură energic capul său creţ, după care foarte agitat şi pe-o voce emoţionantă ne şopti:

— *Masser* Farrow, *Masser* Bertram, ţinu cu-n gest dramatic cele două măşti la înălţime. Măşti închipuie doi zei foarte răi, de la Woodoo, toţi foarte periculoşi pentru *Masser* şi nu trebuie atins, zei de la Woodoo sunt tabu.

Noi, Marian, eu şi Gaston împreună cu negrii Ngombe, am făcut un cerc în jurul lui Pongo.

Fascinaţi şi temători se uitau negrii purtători de bagaje la uriaşul nostru camarad, pe care-l ţineau în sinea lor drept unul din maeştri vrăjitori.

Marian şi cu mine ştiam că acum Pongo purta cu sine un talisman atotputernic care, aşa cum ne asigurase el odinioară îl va păzi de viitor de Magia neagră a cultului Woodoo.

Puterea, care venea din această vrajă ne era binecunoscută, fie că cineva credea că e posibil sau nu.

Numai la privirea acestor chipuri fioroase şi m-am şi cutremurat de groază şi oroare.

Pongo ne povesti acum în ce împrejurări găsise aceste două obiecte.

— Pongo crede, dincolo este vale, aude ape cum curge. Ţinut nu mirosit bine şi Pongo vede peste tot în copaci atârnă capete de mort. Pongo crede atac asupra sate din vale petrecut. Măştile rele de la tribul Duala, atârnă de copaci.

Marian privi gânditor cele două măşti fioroase, după care-i privi întrebător pe Pongo.

— Aşadar sunt semne de avertisment, constată el prost dispus.

Pongo aprobă, convingerea prietenului meu şi remarcă pe-un ton aprins:

— Pongo trebuie îngroape măşti. Loc trebuie foarte adânc, altfel vine la suprafaţă şi răzbună.

Marian nu răspunse nimic, îi părea rău să-l contrazică în privinţa asta pe Pongo. Eram doar în cel mai întunecat colţ al Africii şi aici domneau alte legi şi reguli. Ce căuta aici superficiala noastră civilizaţie, al căror purtători de cuvânt încercau să lămurească totul cu logică pură? Am avut de învăţat destule în această privinţă. Ce drept aveam noi albii, să apărem aici în postura unor judecători, emiţând judecăţi de valoare? Ce ştim noi despre problemele reale, necesităţile şi grijile acestor populaţii băştinaşe?

Nu erau oare aceste confuzii şi termeni rezultatul unui regim dictatorial – colonial, continuu?

În timp ce mă gândeam la toate astea şi Pongo era pe cale să-şi îngroape moaştele, Marian veni spre mine, c-o faţă destul de îngrijorată.

— Ei dragă Robert, în problemele care privesc Africa să ne lăsăm mai bine sfătuiţi de către Pongo.

Am început să discutăm cu locotenentul următorii paşi ai expediţiei noastre. Am luat spre consult o hartă amănunţită a regiuni Ituri.

Pongo se oferi s-o ia înainte, să-nlăture piedicile şi să observe în general cu atenţie terenul pe care urma să-l străbatem şi noi. Îşi luă ca însoţitori şi doi negrii Ngombe, despre a căror îndemânare m-am putut convinge încă de seara trecută. Pongo le dădu acestora cu încuviinţarea noastră firește, permisiunea să poarte arme asupra lor. Cu foarte mare rapiditate îşi confecţionară în momentul următor, suliţi, săgeţi şi arcuri.

Ne-am hotărât să ne facem tabăra într-un loc bine protejat. Locotenentul, care avea un cort propriu, ne ajută, să ne ridicăm şi noi o colibă. Pongo dispăruse de mult timp şi soarele coborî roşu printre copaci, la orizont.

Noaptea, cu secretele ei înfricoşătoare, puse repede stăpânire peste lumea cuvântătoarelor şi-a celor necuvântătoare.

O turmă de elefanţi cu trompele lor pendulând încolo şi încoace îşi făcu apariţia prin desişul de trestii şi păpuriş, coborând până la apele fluviului. Marian se-mprietenise între timp bine, cu unul din negri purtători de bagaje şi se-ntreţinea acum cu acesta în Ki-swahili.

Tocmai când eram pe cale de-a aprinde un foc apărură la câţiva metri lateral de noi trei siluete înarmate dintre tufişuri. Repede ca fulgerul am dus mâna la armele noastre.

Nu era însă necesar, pentru că era doar Pongo cu cei doi negri Ngombe, care se întorceau din marşul lor de avangardă.

— *Masser,* repede stinge foc, oameni din copaci ne vede Pongo îşi puse mâna pe umărul unuia dintre negri Ngombe şi spuse cu mândrie, „Zacai a doborât patru cu săgeata lui, din copaci” iar apoi, arătând spre celălalt negru Ngombe care-i însoţise adaugă – iar Banda, speriat leul cu piatra. Cei doi lăudaţi de către camaradul nostru bătură din palme şi se-aruncară înaintea lui Pongo pe pământ.

— *Bwana bukaba! Bwana bukaba!* strigară cei doi cu-n respect mergând până la idilizare.

Mare maestru, mare maestru (într-ale magiei) suna traducerea literară a acestei expresii şi ne puteam da seama ce impresie făcuse Pongo asupra celor doi Ngombe. Prietenul nostru negru, ne relată în amănunţime, ce a descoperit în expediţia lor, mai-nainte încheiată.

Am ascultat cu toţi impresionaţi relatarea lui Pongo.

Rezulta de-aici că teritoriul pe care-i aveam de străbătut era un imperiu al morţii în care masacrele, incendiile şi crimele şi-au lăsat amprenta lor.

Acest teritoriu pustiit de război se-ntindea în adâncime vreo cincisprezece mile şi-apoi se prelungea la sud de

Aruwimi până la Motokolea o localitate în sudul ţinutului Huri.

— Ai mai descoperii ceva deosebit, îl întreabă locotenentul Gaston care trăgea liniştit din pipa lui de parc-ar fi fost în mijlocul unui local parizian.

— Da, Masa Gaston, peste tot se găsesc urme de la mâncători de oameni.

Locotenentul ne privi acum cu multă seriozitate.

— După cum vedeţi domnilor, temerile noastre au fost pe deplin justificate. Bătu cu degetul în pipa aproape stinsă, după care spuse uitându-se spre Pongo de-abia auzit.

— Cred şi mi-e teamă *Messieurs* c-am sosit prea târziu.

Se făcuse între timp întuneric deplin şi-o ploaie fină începu să prelingă picături de apă pe coliba noastră căptuşită cu iarbă şi frunze de palmier.

Ne-am uitat câteva momente tăcuţi spre Gaston după care Marian spuse, uitându-se cu atenţie la harta care înfăţişa regiunea Muri:

— Ştiu ce crezi dumneata, domnule locotenent. Eu însă sunt de părere că ceremonia propriu zisă n-a avut încă loc şi mai cred că acel vraci, Klui, blufează numai şi vrea s-o folosească pe tânăra belgiană doar pentru şantaj. Vrea pur şi simplu să atragă asupra sa atenţia autorităţilor din Bruxelles. Pe scurt Kliu ăsta, este un megaloman, dacă nu chiar nebun.

Gaston zâmbi ironic şi completă:

— Ceea ce în esenţă, înseamnă acelaşi lucru.

La acest punct a trebuit să-i dau dreptate lui Gaston.

După ce-am dezbătut problema mai multă vreme şi după ce-am împărţit străjile ne-am dus la culcare. Eu am mai rămas treaz o vreme. Cu groază mă gândeam la ziua următoare ce-o să ne aducă nou?

Din nou îmi apăru masca grozavă a lui Kliu în faţa ochilor. În noaptea aceea am fost chinuit de coşmaruri neîntrerupte.

Ceaţa umedă a dimineţii mă făcea să tremur. Mi-am tras pătura peste cap, dar tremuram încontinuu. Să fi căzut pradă unui atac malefic? Se făcu însă din ce în ce mai cald. La început căldura umedă mă îmbrăţişă ca şi-o apă călduţă, apoi încetul cu încetul deveni de nesuportat. Totul era ud în jurul meu. Mă găseam în căldarea tropicală şi-i simţeam efectele.

Îmi veni în minte vechea întrebare pe care mi-o pusesem în timpul anilor de şcoală: Ce este mai bine? Frigul care te răcoreşte plăcut, ori căldura care te-ncălzeşte, desfătându-te.

— Trezeşte-te, leneşule, râse Marian care intră acum în coliba.

El mi-aduse suc rece de fructe, pe care l-am băut cu lăcomie. Abia acum i-am văzut pe cei patru pigmei care

stăteau în pragul colibei noastre.

Marian care-mi surprinse faţa dezorientată, zâmbi cu înţeles:

— Da Robert, avem musafiri. Cei din tribul Ifi ne-au oferit ajutorul lor. O să-ţi povestesc totul mai târziu. Scoală-te acum, n-avem nici o clipă de pierdut.

Spunând asta, părăsi coliba.

Am sărit repede din culcuş, am alergat la fluviu, m-am spălat şi m-am îmbrăcat. Totul era pregătit pentru plecare. M-am mirat cât de bine mă simţeam acum.

Locotenentul Gaston făcuse rost nu ştiu de unde, de o capră şi de-abia mai târziu am aflat, că acest animal era un cadou de la Ifi, pentru noi.

— Ambele animale se simt foarte bine la noi, domnule Bertram, spuse francezul, bine dispus.

Mirat m-am uitat în jur, întrucât nu-l puteam vedea pe cel de-al doilea animal.

— Ei, ei, îmi atrase atenţia locotenentul care privea amuzat, salturile pe care le făcea ieduţul. Cel de-al doilea animal se găseşte deja în stomacurile negrilor Ngombe, care l-au servit la micul dejun, azi de dimineaţă.

Curând mica noastră coloană se puse-n mişcare în direcţia sud-vest spre localitatea Motokolea.

După o jumătate de oră de mers, prin pădurea deschisă am trecut pe lângă o regiune mlăştinoasă care era acoperită cu trestie şi cu arbuşti pitici.

Un miros de putreziciune se ridica împreună cu ceaţa dimineţii dinspre mlaştini.

Marian se opri. Gaston şi cu mine ne-am grăbit s-ajungem în locul unde se oprise camaradul meu şi pigmeii Ifi, ni s-au alăturat repede pe urmă. Pongo ne depăşise cu mult, împreună cu purtători de bagaje, el lăsase mlaştinile în dreapta, în partea de sud a direcţiei sale de mers.

Aşadar deocamdată, acesta nu putea fi lângă noi.

Poate că-şi avea motivele sale să procedeze astfel.

Sub conducerea lui Marian am pătruns încet şi cu prudenţă în interiorul regiunii mlăştinoase. Pigmeii dispăruseră, dar au apărut ceva mai târziu pe partea laterală a zonei cu trestie. Întrucât Gaston cunoştea mai bine limba Ki-swahili, purtă el, discuţia care urmă cu pigmeii. Locotenentul se rezemase cu spatele de-un trunchi de copac şi asculta acum vorbele liliputanilor Ifi. Punea din când în când câte-o întrebare, dădu numai din cap, pe când expresia feţei sale se posomora vizibil.

Unul dintre Ifi descrise cu braţele sale un arc mare şi striga: *Bundu! Bundu! Pongo! Pongo!* Arătă apoi spre sud

spre o direcţie unde desimea tufişurilor părea impresionantă şi făcu gestul tăierii gâtului.

Am înţeles semnificaţia gestului prea bine, fără a mai aştepta explicaţiile ulterioare ale francezului. Voiam însă să ne convingem cu ochii noştri, de adevărul celor auzite de la Ifi.

Aceştia ne conduseră spre un mare luminiş care era plasat în mijlocul unei mici păduri de arbuşti. Mirosul de putreziciune care domnea aici ne tăie respiraţia. Ca într-un coşmar ne-am uitat la scenele de groază care se ofereau privirilor noastre. Aş vrea să-l cruţ pe cititor de descrierea unor amănunte macabre. Vreo cincizeci de cadavre zăceau presărate încolo şi-ncoace năpădite de frunze şi bălării ca şi de ferigi sălbatice. Toate cufundate în mlaştină.

Câteva minute am stat nemişcaţi acolo, de parcă cineva ne luase piuitul în faţa acestui adevărat câmp al morţii. După ce-am cercetat mai cu atenţie, ne-am dat seama că e vorba de membrii aparţinători tribului Ngombe. Deci Pongo ocolise cu bună ştiinţă acest loc pentru a nu tulbura fără rost pe cărăuşii noştri, care aparţineau aceluiaşi trib. Cu cât pătrundeam mai adânc spre sud cu atât mai înfiorătoare deveneau scenele macabre încotro priveam vedeam numai asemenea vestigii funeste. Pe când ne-ndreptam atenţia, spre un mic afluent al fluviului Aruwimi pe care doream să-l străbatem prin vad, privirea ne-a fost atrasă de-un şir uriaş de bambuşi care avea spânzurate printre crengi între fetişuri şi stârvuri de păsări şi numeroase cadavre umane.

Gaston nu prea vorbise în ultimele minute, dar acum la vederea noii grozăvii nervii îi cedară.

Începu să înjure şi să se agite, sărea încolo şi-ncoace ca un apucat, se opri apoi deodată, uitându-se fix spre Marian. Acesta încearcă să-l liniştească prin vorbe potolite, zadarnic însă, acesta-şi ridică arma şi şi-o îndreaptă împotriva prietenului meu.

Deodată un obiect greu zbură prin aer, care căzu cu zgomot pe casca colonială a francezului, apoi făcu un mic arc de cerc, prin aer şi-apoi se căzu pe pământ. Locotenentul însuşi făcu o semipiruetă spre dreapta, apoi căzu cu-n zgomot înăbuşit, pe iarba mlăştinoasă. O măciucă căzu lângă el pe iarbă.

Pongo se apropie şi spuse cu părere de rău:

— Pongo pare foarte rău de *Buana* Gaston, dar nu avut ce face, de-asta aruncat măciuca.

— Mulţumesc Pongo. Prin gestul tău, mi-ai salvat mie, sau poale lui *Buana* Gaston viaţa.

Pigmeii se retrăseseră speriaţi undeva-n spate, întrucât nu-şi puteau explica comportamentul ciudat al oamenilor albi.

Fără a mai pierde timpul, l-am ajutat pe tulburentul locotenent să se ridice de jos. Acesta respira cu greutate şi pieptul i se ridica şi cobora spasmodic. Marian îi umezi fruntea cu apă din sticla sa de campanie.

Pongo confecţionă cu ajutorul purtătorilor de bagaje un fel de targă pe care intenţionam să-l aşezăm.

— Da Robert, spuse Marian cu resemnare. Nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut decât să-l transportăm aşa pe locotenent. Presiunea psihică a ultimilor ore se pare că a fost prea mult şi pentru un om robust cum e francezul.

Căldura necruţătoare, mirosul pestilenţial de cadavre, ţipătul necontenit al păsărilor mâncătoare de stârvuri şi mai ales câmpii şi pomi aceştia presăraţi cu leşuri, au fost prea mult pentru el. N-a mai putut suporta.

De la accesul de furie căruia îi căzuse victimă francezul nu trecuse mai mult de o oră şi Marian dădu din nou semnalul de plecare.

De data asta le-am lăsat pigmeilor să preia conducerea. Pongo ne tălmăci ce-nseamnă toate semnele astea. În două zile urma să-nceapă marea sărbătoare a sacrificiului şi întreaga ceremonie de magie neagră a cuţitului Woodoo. Asta aflase Pongo de la Pigmei Ifi şi asta ne relatase el acum.

Gaston îşi revenise între timp, dar nu-şi reamintea ce se petrecuse cu el, iar noi n-am găsit de cuviinţă să-i spunem. Francezul ne privea cam neîncrezător, poate câteva din amintirile-i macabre îi reveneau în minte dar nu ştia unde să le plaseze.

— *Men Dieu!* Doar nu sunt invalid, îi scapă acestuia o înjurătură.

Mergeam deja de-un sfert de oră prin ţinutul ăsta mlăştinos. Se ridicase un vânt uşor care mânase mirosul acolo de putreziciune şi descompunere, care se răspândise ca un linţoliu peste tot. Nu m-am putut opri să nu mă gândesc la sărmana fată. Ce se-ntâmplase cu ea? Mai era oare în viaţă? Gaston se-ndoise de data asta în zilele trecute şi eu eram de părerea acestuia.

După părerea mea, ajunsesem prea târziu. Dar opoziţia mea nu era determinată cum remarcase Marian sarcastic. Acesta nu se-ndoia de loc că fata mai era încă în viaţă.

Spre seară am ajuns în valea propriu zisă. Din depărtare, am auzit din nou obsedantele bătăi de tobă, ale negrilor.

Nu departe de-aici ardea ca o torţă un sat, strigăte de spaimă şi râsete sardonice, se amestecau cu cântecul îndepărtat şi cu crescendo-ul şi descrescendo tam-tam-urilor.

Marian merse către purtători de bagaje, pentru a se întreţine cu Gaston, în timp ce Pongo care mergea alături de

mine arată spre satul prefăcut în scrum şi cenuşă.

— *Masser* Bertram, spuse uriaşul cu amărăciune. Am sosit. Acesta sat Monokolea.

Am dat numai din cap la vorbele lui Pongo.

Pongo îşi vopsise capul cu roşu şi galben, pentru a-l păzi de duhurile necurate, după cum ne-a explicat el. Înaintea noastră la celălalt capăt al văii, începea iarăşi jungla africană. Din această zonă răzbătea fără contenire loviturile sacadate al tobelor.

Eram perfect conştient că ţelul nostru se afla în această zonă a junglei. Acolo în dosul lizierei verzi se adunau şefii de triburi din ţinutul Congolez şi se punea la cale marea conspiraţie africană. Tot acolo-şi dăduseră întâlnire, cei mai şireţi vraci, tămăduitori, şamani şi vrăjitori, pentru cea mai importantă ceremonie a istoriei Congoleze, ce trebuia regizată.

— Acolo, departe, este Kliu cu fata sărmană, zise Pongo strâmbându-şi faţa într-un rictus, care-i dezveli dinţii perlaţi. Pongo răpeşte fata de la vraci şi ucide pe Klui.

— Dacă fata mai trăieşte încă, am spus eu.

C-o figură serioasă, Pongo examină peisajul pustiit şi spuse pe-un ton melancolic:

— *Masser* Bertram, fata încă vie, dar mare pericol.

După ce spuse cuvintele astea, se grăbi să-şi reia locul printre pigmei, care se pare că-l interesau în mod deosebit.

Am făcut popas într-o coliba spaţioasă goală. Locotenentul care putea merge într-o oarecare măsură din nou şi care făcea altfel o impresie de om puternic şi sănătos, ne spuse mai multe planuri de acţiune, pe care le-am studiat cu atenţie, dar am fost nevoiţi să le respingem. Planurile locotenentului erau de tentă militară şi cu implicaţii politice reflectând mentalitatea unui ofiţer în armata colonială. Noi voiam s-o eliberăm pe fată, fără vărsare de sânge. Intervenţia oficialităţilor coloniale belgiene n-ar fi făcut decât să primejduiască inutil viaţa tinerei fete. A trebuit să ducem muncă de lămurire în această privinţă cu ofiţerul francez.

Marian propuse, ca la adăpostul nopţii să pătrundem în junglă sub conducerea pigmeilor. În timp ce Marian ne explica planul său, Pongo îşi începu tratativele cu negrii pitici Ifi.

Am luat cu toţii mica gustare, deşi nu simţeam din motive Ieşene de înţeles nici o poftă de mâncare, după care am aşteptat la marginea satului, căderea nopţii. Am discutat toate amănuntele expediţiei noastre încă o dată. Din păcate a trebuit să-l lăsăm pe Gaston care se simţea încă destul de rău,

în grija, unui cărăuş în afara planului nostru. Francezul protesta foarte energic, întrucât era un om de acţiune.

— De ce-am străbătut întreg drumul din Congou-ul francez până aici? Să stau într-o colibă şi să aştept să fiu măcelărit de către canibali? Ar fi o ironie a sorţii *Messieurs,* dacă eu ca şi maestru bucătar, aş sfârşi la rândul meu într-o oală!

Marian a trebuit să-şi desfăşoare întreaga putere de persuasiune pentru ca Gaston să-nţeleagă justeţea demersului nostru. În cele din urmă francezul se dădu bătut şi ne ură drum bun şi succes.

Soarele se-nvălui într-un nor tivit cu galben, pe când uneori în tam-tam-ul obsedant care răzbătea spre noi din depărtare, se amestecau şi frânturi de cântece. Înserarea coborî repede şi pigmeii se pregătiră acum de expediţie verificându-şi dispozitivele unde-şi ţineau otravă-curara, anume pregătită pentru înmuierea vârfurilor săgeţilor lor. Curara era transportată în oale speciale.

Aceşti Ifi ştiau cu exactitate ce urmăresc şi-acum dispărură atât de repede de parcă i-ar fi înghiţit pământul.

Pongo mai schimbă şi el câteva cuvinte cu Marian, după care dispăru la rândul lui. Patru negri Ngombe înarmaţi până-n dinţi îl urmau la o anumită distanţă.

După ce ne-am despărţit la rându-l nostru de locotenentul Gaston, am luat-o şi noi în aceiaşi direcţie.

Satul Monokolea era acum ars de tot, doar din loc în loc mai mocnea câte-un rest de colibă. Ţineam pregătite în ambele mâini pistoalele noastre Parabellum. Cine ar fi îndrăznit să ne aţie calea şi ne-ar fi apărut brusc în faţă, ar fi fost un om mort. Nervii noştri erau încordaţi la maximum şi nu ne părăsea de ceasuri întregi simţământul că suntem supravegheaţi. Se făcuse întuneric beznă şi nimerisem acum într-o câmpie presărată cu spini. Am nimerit deodată peste un fel de masă cleioasă şi când am îndreptat lumina lămpii mele în jos am avut surpriza să privesc faţa rânjind sardonică a unui mort.

Marian fu numaidecât lângă mine şi fascicolul luminos al lămpi sale, se plimbă de colo până colo pe trupul mortului. După tatuaj ne-am putut convinge că era vorba de-un om din tribul Ngola.

Din ochiul mortului ieşea capătul unei săgeţi. Marian cercetă mai îndeaproape săgeata morţii şi-ajunse la concluzia că e vorba de una din săgeţile pigmeilor noştri.

— Eşti sigur? l-am întrebat pe prietenul meu, dar acesta nu răspunse nimic, ci mă-ndeamnă doar s-o luăm repede la picior, întrucât ne dasem întâlnire nu departe de locul ăsta cu Pongo şi pigmei care-l însoţeau.

— De-ar înceta odată cu bubuitul ăsta sacadat al tobelor, care mă scoate din sărite, am murmurat eu mai mult pentru mine, decât pentru prietenul meu.

Deodată statura impozantă a lui Pongo apăru în faţa noastră, cerându-ne să-l urmăm neîntârziat. Cu cât ne apropiam mai mult de pădure cu-atât devenea mai clar răpăitul tobelor şi cântecul se auzea mai clar. După exact o oră am ajuns la marginea păduri şi-acum Marian îl întreabă pe Pongo, unde se aţin negri pitici, Ifi. Nu mai era cazul să vorbim în şoaptă, întrucât cântecul se auzea, din ce în ce mai tare. Uriaşul ne asigură că totul mergea după plan, dar din păcate nu s-a putut evita vărsarea de sânge aşa cum ne doream cu toţi, Pongo îşi ridică resemnat umerii spunându-ne aceasta.

— Spioni este peste tot. Ne arată nişte copaci, care abia se profilau ca nişte umbre în întunericul nopţii. Ifi veghează în copaci.

Uriaşul pipăi trunchiul copacului, sub care stăteam. Fără vrere, privirea ne fugi în sus în coroane copacului. De fapt Ifi erau chiar aici şi acum în ciuda întunericului, ni s-a părul că-i puteam recunoaşte cât decât. Aceştia se coborâră unul câte unul şi ne salutară cu multă reţinere.

— Trebuie să mergem mai departe, ne spuse uriaşul. Am continuat să pătrundem în interiorul junglei pentru ca numai la câteva sute de metri înaintea noastră să distingem clar flăcările sclipitoare a focului de tabără. Mirosul de carne friptă, adusă de vânt, ne zgândări nările. Pongo adulmecă aerul pentru a-mi spune strâmbându-se, cu-n glas şoptit la ureche.

— *Masser* Bertram, Pongo miroase carne de la om!

Am început să ne strecurăm tot mai aproape de tabăra duşmană.

Aveam de-a face cu canibali şi-acest gând ne provoca un adevărat şoc. În acest moment au apărut din tufişuri patru siluete Marian şi cu mine ne-am pregătit pistoalele dar am observat la timp că erau negri noştri Ngombe. Unul dintre aceştia, vorbi câtva timp cu Pongo, după care uriaşul dădu din nou semnalul de plecare. Am continuat să ne târâm cu băgare de seamă înainte, în tot acest timp, tobele răpăind fără încetare. Deodată Marian sări în sus ca muşcat de şarpe şi gemu înăbuşit:

— La naiba, au fost cele mai inofensive cuvinte folosite, după care îşi agită mâinile, ca un apucat. Brusc am început şi eu să fiu chinuit de-o mâncărime foarte dureroasă. Ca un fulger mi-a trecut prin minte ceea ce citisem cândva despre „furnicile peregrine”.

Dădusem în marşul nostru peste o armată de furnici călătoare, care sunt capabile să roadă carnea şi de pe-un animal mare în mai puţin de câteva ore, până la os. Pongo îl înşfăcă pe Marian de umăr şi aleargă cu acesta până la un râuşor care curgea prin apropiere, unde eliberându-se rapid de haine putu să scape de furnici, intrând în apă. Am plonjat şi eu în apa răcoritoare. Ceva mai târziu am căpătat de la piticii Ifi o alifie care ne amelioră repede durerile.

După acest incident neplăcut, care era cât pe-aici să ne fie fatal am luat din nou în discuţie, planul nostru de atac. Ţelul nostru rămânea s-o eliberăm pe belgiancă, dar unde se găsea aceasta? Pe de altă parte voiam să le salvăm şi pe fetele tribului Ngombe care urmau să fie sacrificate împreună. Eram atât de aproape de duşmani noştri, încât am putut recunoaşte cu ochii liberi, oamenii adunaţi într-un luminiş mare asemănător unui amfiteatru.

Era o adunătură pestriţă, dar numai prieteni noştri indigeni şi-ar fi putut da seama cu precizie căror triburi şi semiţii aparţin duşmani lor. Priveam fascinat costumele şi travestirile luptătorilor, muzicienilor şi dansatorilor adunaţi acolo şi Marian făcea la fel.

Noi, adică Marian, Pongo şi cu mine eram bine mascaţi îndărătul unui tufiş des, dar incidentul cu furnicile călătoare, ne făceau să simţim repulsie la orice atingere a solului acestei jungle.

Păream că stau ca pe arcuri şi precis că şi prietenului meu. Marian, nu-i mergea mai bine.

Focul uriaş arunca, umbre fantastice peste peisajul nocturn al junglei, iar un disc lunar firav îşi arunca lumina ei specifică peste toată această învălmăşeală de oameni.

— Mariane, de-o oră, de când ni s-a-ntâmplat incidentul cu furnicile, pigmeii Ifi, parc-au intrat în pământ. Nu cumva vor să ne joace o festă?

Mi se pare cam ciudată, toată treaba asta, i-am şoptit în urechea camaradului meu.

Marian privea încordat acest tablou caleidoscopic şi-mi răspunse fără să se uite la mine:

— Nu te preocupa de asta Robert, dac-ar fi ceva serios Pongo ne-ar fi prevenit.

Pongo stătea însă linişti în iarbă alături şi privea prin ocheanul de noapte ceremoniile acestor triburi sălbatice.

Răpăitul ritmic de tobă, era acum amplificat şi de cântece.

Cam la cincizeci de oameni se legănau în tactul muzicii în cinci şiruri ca la comanda unui solist care ieşise în faţă.

Deodată unui dintre Ifi apăru din întuneric lângă Pongo şi-i şopti acestuia ceva la ureche. După câteva minute de pândă

uriaşul negru se-ntoarse şi-i şopti la rândul lui ceva în urechea pigmeului care dădu numai din cap, aprobându-l. Era un tablou de încredere reciprocă absolută. Pigmeul dispăru din nou în dosul tufişurilor şi Pongo se târî spre noi, relatându-ne evenimentele. Acestea erau în esenţă că primisem întăriri şi-n jur de şaizeci de pigmei erau deja în copaci pregătiţi, înconjurând din toate părţile tabăra canibalilor.

Pigmeii au aflat în colaborare cu prietenii lor din tribul Bantu, locul unde erau deţinute fetele răpite. Acestea se găseau deocamdată într-o stare fizică bună. Ceremonia de sacrificare urma să-nceapă cam peste o oră.

Larma produsă de flauturi şi cimbale, naiuri şi tobe căpătase o amplitudine tot mai mare, ca un flux în crescendo, încât acum ne surzise urechile.

Deodată siluetele celor care dansau, începură să facă în iarbă, mişcări groteşti, care-mi aminteau de spectacolele văzute cu un an în urmă în Noua Guinee.

— Mariane, am şoptit eu, putem să ne încredem în piticii ăştia?

Marian care urmărise cu-ncordare întreaga ceremonie a adversarilor noştri mă privi uimit, dintr-o parte şi-mi răspunse: De ce eşti atât de sceptic, dragă Robert?

— Pentru că am mai fost odată înşelaţi de către Ifi, ai şi uitat de asta? am răspuns eu mai brutal decât mi-aş fi dorit.

Prietenul meu privi încă o dată tevatura din faţa noastră. Părea pierdut în gânduri, când îmi spuse:

— Aia era cu totul altă situaţie. Atunci era în joc soarta lor şi nu ne cunoşteau pe noi şi pe Pongo, personal. Acum e vorba c-avem inamici comuni.

Da, poate că anii petrecuţi în Africa m-au făcut să devin neîncrezător. Intrigile nesfârşite ale triburilor de negri, jocurile false pe care făceau administraţiile colonialiştilor albi mi-au subminat şi doza de încredere pe care o aveam.

Deodată se dezlănţui din nou zgomotul infernal. Tăcerea care se pogorâse mai-nainte îmi părea mai teribilă şi mai plină de ameninţări decât larma de-acuma. Să fi fost deja descoperiţi? Sau chiar trădaţi? Scepticismul meu să fi căpătat o bază solidă?

Marian şi cu Pongo, nu se sinchisiră prea mult deşi ştiau prea bine, că venise clipa jertfei, clipa satanică când toate forţele răului reprezentat de şamani şi vrăjitor erau pe punctul să izbucnească.

Din nou au apărut cei patru negri Ngombe în faţa noastră şi-au începui să se sfătuiască cu Pongo. Aceştia părură să se certe cu prietenul nostru. După argumentări ample, în care

Pongo păru să aibă câştig de cauză, cei patru negri Ngombe îi porniseră cu capetele plecate, dispărând în pădure.

De-abia după ce-au dispărui aceştia Pongo ne spuse subiectul disputei. Cei patru războinici Ngombe insistaseră să pătrundă ei patru mai întâi în lagărul duşmanului şi să încerce să le elibereze pe fetele Ngombe sortite sacrificiului.

Pongo încercase să-i lămurească că o astfel de acţiune ar dauna şi-ar face să eşueze întregul nostru plan de acţiune. Conducătorul cărăuşilor îşi dădu singur seama de asta şi ceilalţi trei negri Ngombe se lăsară până la urmă convinşi, deşi cu şovăire.

Uriaşul negru se ridică.

— Pongo, veghează asupra cărăuşi, spuse acesta şi dispăru apoi în noapte.

Ciudat, cum cărăuşii noştri într-un timp foarte scurt s-au transformat din sclavi docili în războinici dornici de răzbunare, îmi trecu prin cap acum.

Marian îmi atinse braţul şi-mi arată flăcările focului care ardea-n tabăra inamicului, cum îşi schimbaseră culoarea devenind oranj, semn că ceremonia morţii începuse.

În şiruri lungi, aşezate unul lângă celălalt, reprezentanţii diferitelor triburi centrafricane aşteptau cu răbdare începutul propriu zis al sacrificiului.

Începu din nou un cântec plin de melancolie. Atenţia noastră fu captată de un par înalt de trei metri decorat cu felurite fetişuri, un fel de totem. Acest par nu era plasat departe de trunchiul unui copac uscat. De acest copac era legală o capră, animalul smucindu-se behăind, în timp ce tam-tam-urile începură să bată din nou.

Apăru un şaman c-o mască îngrozitoare pe faţa vopsită în culorile războiului.

Acestuia îi atârna din toate părţile cozi de jder de copac. Am ştiut instinctiv că acesta era Kliu, renumitul preot vrăjitor. Bătaia tobelor îmi provoca dureri de urechi şi cântecul atinse cote infernale.

Vrăjitorul dansa ca un idiot de colo-colo, ca şi cum ar fi vrut să-i ademenească şi să-i umilească în acelaşi timp, pe cei prezenţi. Acum apărură şi doi oameni puternici, a căror trupuri erau vopsite în roşu şi alb. Aceştia duceau cu ei o fată Ngombe care striga isteric şi se apăra din răsputeri.

În cele din urmă fu legată strâns de copac. Şi după cum mă cheamă Robert Bertram Halm, atât de exactă, e şi povestirea pe care-o relatez cititorului. Muzica încetă cu totul, Preotul Woodoo îşi îndepărtă masca de pe figură, astfel că i-am putut vedea faţa, deşi stăteam la vreo cincizeci de metri depărtare

de locul acţiunii. Marian îmi făcu un semn cu mâna să mă apropii mai mult de locul procesiunii.

Am început să ne strecurăm cu mare băgare de seamă mai aproape şi când am fost la douăzeci de metri, ne-am adăpostit în dosul unor ferigi uriaşe, până când apăru Pongo. Acesta se aşează lângă noi şi privi şi el scena.

— Om rău, vrăjitor Kliu este, şopti el de-abia auzit.

Preotul sau vrăjitorul Kliu, ţinu acum c-o voce scrâşnită o cuvântare, al cărui înţeles doar Pongo îl pricepea. După ce-şi termină cuvântarea, Kliu îşi repuse masca fioroasă din nou pe faţă. Acest adevărat preot al diavolului începu să danseze în jurul copacului agitând tot timpul un pămătuf făcut din păr de gorilă. Faţa-şi legăna fără încetare capul, încolo şi încoace, părând să se găsească într-un fel de transă. Acum şamanul s-apropie mai întâi de capră. Deodată, apăru un pumnal în mâna lui, dreaptă, iar mulţimea păru să-şi ţină respiraţia.

Apoi repede ca fulgerul şi c-o dezinvoltură, de parcă ar fi înfăptuit asta de mii de ori, împinse lama de oţel ascuţită până-n plăsele în gâtul animalului. Sângele se împrăştie peste tot şi-n acest moment se petrecu ceva cutremurător… capra ţipa atât de sfâşietor încât un fior rece mă trecu pe şira spinării. Ea ţipa îndelung şi persistent c-o voce de… fată, vocea fetei de-alături. În acelaşi moment, fata behăi aşa cum face o capră, capul îi căzu jos, murise. Un geamăt străbătu mulţimea, trupul păru să fi încremenit pentru câteva secunde.

Vraciul îşi întinse ambele mâini în sus şi se adresă mulţimii. Pongo traduse pentru noi, ultimele vorbe ale lui Kliu. „Ceea ce aţi văzut cu ochii voştri proprii şi aţi auzit cu propriile voastre urechi, fraţilor, vă demonstrează, puterea mea. Sunt cel mai mare vrăjitor al tuturor timpurilor. Duşmanii se târăsc în ţărână înaintea mea, alţii tremură la vederea mea, iar membri tribului Ngombe imploră îndurare. Eu sunt Kliu, cel mai puternic. Voi sacrifica zece fete din acest trib, după care mi-o voi face soţie pe femeia albă. Dacă se va opune, o voi transforma şi pe ea într-o capră moartă.”

Marian scutură numai capul, constatând atâta aroganţă. În acest moment mi-ar fi plăcut ca locotenentul francez să fie aici, pentru a-l vedea şi el pe acest şarlatan megaloman în acţiune. Din nou atmosfera din faţa noastră se însufleţi. Fata moartă fu îndepărtată şi-acum se procedă la implântarea în pământ a mai multor pari. Apărură mai mulţi vrăjitori şi vraci, practicanţi ai cultului Woodoo şi-şi probară măiestria. Tot acest Hocus-pocus, era susţinut de melopeea tânguitoare a cântecului intonat. Kliu dădu ordinul să fie aduse fetele Ngombe.

Erau zece fete bine făcute, statuare, care, spre deosebire de prima nu opuseră nici o rezistenţă şi păşiră mândre spre martiriul lor sub supravegherea a douăzeci de războinici din tribul Zonde.

Din nou capra deveni piesa de interes a întregii ceremonii. Dar de data asta erau capre. Aşadar se voia reprezentarea amplificată a primului scenariu. De data asta pe Kliu îl asistau alţi zece vraci din tribul său.

Vopsiţi în diferite culori şi fiecare făcându-şi apariţia în ritmul său propriu, vracii şi vrăjitori cultului Woodoo apărură pe scenă. În dosul măştilor groteşti se ascundeau căpetenii influente, politicieni negri şi figuri anonime ale lumii africane. Am dat la o parte plasa pentru ţânţari care atârna de marginea căşti mele coloniale, întrucât îmi împiedeca să am o vedere amplă a evenimentelor în desfăşurare.

Pongo stătea pregătit pentru saltul de atac, cu toţi muşchii şi tendoanele sale pregătite pentru acţiune. Ca şi-o panteră neagră, în bârlogul lui, cu mâna pe cuţitul de spintecat rechini a cărui lamă scânteia-n bătaia razelor de lună.

În afară de behăitul caprelor, domnea o tăcere deplină. Doar acordurile ţipătoare ale muzicii se mai auzeau, la intervale.

În regia vrăjitorului şef, Kliu, ceilalţi vraci îşi începură dansul având o direcţie bine stabilită – acolo unde stăteau legate victimele lor. Deodată apărură patru războinici puternici din tribul Wnega al căror trupuri erau vopsite în culoarea albastră. Aceştia purtau o platformă de lemn, pe care era aşezată o siluetă învelită în văluri albe. Trupa celor patru se apropie cu paşi legănaţi în ritmul dansului către vraciul Kliu, care făcu o plecăciune, adâncă, în timp ce războinici Wnega, aşezară larga cu silueta înveşmântată, direct în faţa lui Kliu.

Acesta se apropie până la o lungime de braţ de tânăra înveşmântată şi cu-o mişcare bruscă sfâşie vălul.

Dar preotul diavolului se dădu înapoi îngrozit: Cadavrul unei femei bătrâne, îi rânjea de sub văl acum, sardonic.

Un oftat străbătu mulţimea, urmat de-un urlet îngrozitor. Kliu se repezi furios asupra războinicilor Wnega dar aceştia îl atacară ei însăşi pe vraciul demon.

Ceilalţi zece şamani asistenţi ai lui Kliu, tăbărâră la rândul lor asupra celor zece fete legate din tribul Ngombe, pentru a le ucide, dar săgeţile pigmeilor le zădărnicise intenţia şi-acum aceştia căzură unul după altul la pământ, scoşi din luptă. Mulţimea nu mai ştia ce se petrece şi nici cum să reacţioneze. Deja cei patru războinici Wnega, care nu erau decât oamenii

din tribul Ngombe, instruiţi de către Pongo, îl legaseră pe vraciul şef Kliu şi-l târâseră într-un tufiş din apropiere.

În fracţiunea unei secunde, uriaşul negru fu lângă cele zece fete Ngombe şi le tăie la repezeală legăturile. Abia acum îşi reveniseră din şoc cei prezenţi, suliţe şi săgeţi începură să zboare prin aer.

— Haide Robert, acum nu mai trebuie să pierdem nici o secundă, îmi strigă Marian. Am tras şi noi o ploaie de gloanţe asupra negrilor atacatori şi ne-am îndreptat spre pădure. Un pigmeu Ifi apăru din întuneric în faţa noastră şi arată-n spre desişul junglei strigând câteva cuvinte pe care nu le-am înţeles.

— Ce doreşti, am întrebat eu în Ki-swahili.

Pigmeul îşi agită arcul strigând *„Kururu, Kururu, Buana” şi* dispăru iarăşi de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Dispăruse şi Marian din câmpul meu vizual, doar cei patru negri Ngombe mergeau cu prizonierul lor, urmaţi de fetele eliberate. Alergam cu toţi cât ne ţineau picioarele toţi în direcţia satului Motokolea.

Ţipete venite de pretutindeni, ne ajungeau la urechi parcă o panică se dezlănţuise-n jur care ne contaminase şi pe noi.

Am fost încă din copilărie un bun alergător şi încercările prin care trecusem, mi-accentuară această calitate. Voiam neapărat să vorbesc cu Pongo, fiind că nu-mi dădeam seama prea bine, ce se petrecea aici. Ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile, uriaşul Pongo îşi încetini goana şi după ce-am ajuns să alergăm umăr la umăr, printr-un luminiş acoperit cu iarbă rară eu i-am spus gâfâind:

— Dragă Pongo, îl avem, pe mare vrăjitor Kliu, în puterea noastră, dar n-am putut-o elibera încă pe fată.

Pongo îşi încetini goana, după care se opri cu totul, ceea ce am făcut cu toţi, negri Ngombe şi fetele eliberat şi ne-am îngăduit o pauză de respiraţie, prăbuşindu-ne pur şi simplu pe iarba umedă.

— Masser Bertram, fata albă este eliberat de către oameni Ifi. Acum *Masser* Farrow ia fata, ascunde-n copaci. Pongo construit în secret acolo adăpost, Ifi ajută.

Acum îmi veni în minte, pigmeul Ifi de dinainte. Acesta voia de fapt să-mi arate drumul spre Marian. Aşadar pitici o eliberaseră pe belgiancă în timpul absenţei sale, Pongo construise, prin urmare un adăpost, cu ajutorul pigmeilor, pentru fată. Marian ştia de la bun început că eu sunt împotriva unui plan riscant de eliberare a fetei, de aceea îmi tăinuise totul. Deşi simţeam o anumită amărăciune pentru neîncrederea prietenului meu. Am lăsat deoparte gândurile negre.

— *Masser* trebuie să mergem mai departe, îmi şopti Pongo. Am dat doar din cap, în semn că am înţeles şi-am început să-mi reiau goana, cu respiraţia întretăiată. N-auzeam în spate paşii urmăritorilor noştri, totuşi strigătele ameninţătoare ale acestora, păreau să se apropie din ce în ce mal mult.

Nu puteau decât să mă uit la Pongo şi la prieteni săi africani, care trecuseră peste aceste întâmplări de parc-ar fi fost totul la ordinea zilei. Mă refer la goana asta prin pădurea seculară şi la tot ce-a precedat-o.

Îmi făceam griji în privinţa lui Marian care-şi asumase şi de data asta cea mai grea parte a planului nostru. Nu puteam decât să sper că totul va mergea ca pe roate şi-n curând îmi va fi dat să-l întâlnesc.

VI
O PEDEAPSĂ BINEMERITATĂ

DEODATĂ BUBUITUL OBSEDANT al tam-tam-urilor se auzi din nou în junglă. Urletul dezlănţuit al duşmanilor urmăritori deveni din ce în ce mai aproape şi răsuna tot mai puternic.

Când eram aproape de liziera pădurii o grupă de vreo treizeci de africani din tribul Balunda ne blocau drumul.

Erau războinici masivi vopsiţi în culorile roşu, galben şi alb arătând ca arlechinii. Îşi pregătiseră suliţele pentru aruncat împotriva noastră. Dar şi negrii noştri Ngombe îşi ridicaseră hotărâţi armele împotriva duşmanilor lor.

Pongo şi cu mine am făcut câţiva paşi în direcţia războinicilor Balunda.

— Ce vreţi de la noi oameni ai junglei? le strigă Pongo cu glas tunător în Ki-swahili, o limbă pe care-o înţelegeam şi eu întrucâtva.

Un negru Balunda, cu-n moţ impunător, îşi ridică capul proeminent şi suveran din ceata lui de războinici îşi agită ameninţător suliţa şi strigă:

— Daţi-i drumul lui Kliu dacă vă e dragă viaţa, altfel veţi muri cu toţi. Mai ales aceste insecte Ngombe.

Pongo mai făcu câţiva paşi spre negri vrăjmaşi îşi ridică uriaşul cuţit de spintecat rechini şi răspunse cu vocea lui de bas.

— Mă maimuţă împopoţonată cum de-ţi trece ţie prin minte, să ne ameninţi? Dacă eşti atât de curajos, atunci hai şi ia-ţi singur vraciul şi peste asta luptându-te cu mine. Negrul înmărmurise. Printre adversarii noştri începu să se şoptească ceva. Nu păreau a fi de acord cu propunerea şi totuşi în rândurile lor se instalase incertitudinea. Kliu aparţinea tribului Balunda, poate că era chiar vraciul acestui trib. Faptul că vraciul lor îl găsea în puterea unor străini îl făcea să fie expuşi oprobriului şi dispreţului altor triburi, ceea ce nu le convenea de loc.

Pongo, care observase şovăiala în rândurile oamenilor tribului Balunda, ridică mâna şi spuse:

— Oameni ai tribului Balunda. L-am luat prizonier pe vraciul vostru. Această creatură e un ucigaş şi o să-l predăm tribunalului din Leopoldville. Faceţi aşadar loc pentru că merită moartea de-o mie de ori, dacă încercaţi să-l eliberaţi îi grăbiţi numai moartea unul din oameni mei îi va tăia numaidecât gâtul.

În rândurile negrilor se stârni o rumoare. După câteva minute se adresă din nou negrul cu moţul împăunat la Pongo, agitându-şi suliţa cu aroganţă.

— Să-ţi fie clar, om cu faţă de gorilă, că noi Balunda nu putem fi intimidaţi, nici cu vorba nici cu ameninţări, aşa că eliberaţi-l pe loc pe Kliu sau…

Negrul Balunda îşi ridică suliţa şi era pe cale s-o arunce asupra lui Pongo. Deodată se prinse cu mâinile de gât şi horcăind se-ntoarse în jurul propriei sale axe după care căzu cu faţa la pământ şi nu mai mişcă de loc.

— Curara, îmi trecu mie prin cap, amintindu-mi şi de vracii care au căzut unul după celălalt, înainte când tocmai se oficia ceremonia.

Ne-am aruncat repede la pământ. Suliţele zburară deasupra capului nostru. Negri Ngombe îşi aruncară acuma cu putere suliţele lor în rândurile vrăşmaşe. Am deschis şi eu focul şi mi-am golit încărcătorul. Dar inamicul avea o superioritate atât de mare, încât am fost nevoiţi să ne-adăpostim repede în pădure când deodată răsună o comandă militară spusă-n limba franceză. Am ridicat privirile uimiţi. Eram înconjuraţi de un mare număr, de soldaţi în uniforme, aşa zis askari. Locotenentul Gaston ne zâmbi, pufăind impasibil din pipa lui. Am alergat imediat la acesta scuturându-i mâna cu recunoştinţă. Pongo se bucură mai ales, în mod deosebit întrucât se-nţelegea foarte bine cu francezul. Între timp vraciul fu predat soldaţilor poliţişti, iar negrii Balunda au fost dezarmaţi. De abia a ajuns Kliu în mâinile Askarilor c-a a şi sărit în sus, de parcă l-ar fi muşcat vreo tarantelă. Îşi tăie repede legăturile de baioneta unui Askari care-i stătea în preajmă şi se repezi cu faţa schimonosită de furie, scrâşnind din dinţi, asupra lui Pongo. Acesta ca şi cum s-ar fi aşteptat la un astfel de atac, îi şi desprinse capul de trunchi, cu-o singură lovitură a imensului său cuţit de spintecat rechini.

Ca şi cum puterile răului, care-şi făcuseră cuib în acest corp n-ar fi vrut să-l părăsească, se rostogoli acum acest trup fără cap în direcţia locotenentului Gaston. Încă multă vreme îşi mişcă membrele corpul descăpăţânat, ca şi cum ar fi vrut să dovedească, că nu degeaba a fost socotit el în viaţă unul dintre cei mai mari şamani vrăjitori.

Pongo săpă puţin mai târziu o groapă adâncă, în care arse resturile trupului vrăjitorului.

— Cred dragă Pongo, că acest Kliu şi-a primit binemeritata lui pedeapsă. L-am privit pe uriaş în timpul macabrei lui preocupări. Acum uriaşul negru mi se adresă.

— Acum putem fie sigur, om rău, vrăjitor mort este, totdeauna.

După câtva timp am pornit împreună cu războinici lui Gaston şi poliţişti Askari, fetele eliberate Ngombe, care nu mai voiau să se despartă de Pongo şi vitejii noştri cărăuşi de bagaje spre Monokolea sau mai bine spus ceea ce-a mai rămas din aceasta.

Totul în afară de câteva colibe fusese ars până la rădăcină şi-acum noi priveam la marginea salului distrus cum trupa care ne sosise în ajutor, ridică o uriaşă tabără din corturi, în zilele următoare urma să plece o expediţie de pedepsire în junglă, pe urmele tribului rebel.

Între timp, Pongo ne pregăti şi nouă tabăra. Se-ntuneca deja şi aşteptam cu nerăbdare sosirea prietenului meu Marian şi-a fetei eliberate. De-abia spre dimineaţă când zorile se-ngânau încă cu noaptea şi eu eram mort de ostenit, mai picotind încă, îşi făcu apariţia şi acesta, cu protejata lui. Tânăra lui însoţitoare şedea într-un scaun confecţionat din trestie şi bambuşi, purtată de doi negri Balunda. Ifi, credincioşii noştri pigmei, stăteau mândri lângă aceasta. Gâfâind negri Balunda au aşezat lângă noi preţioasa lor povară.

Bucuroşi de oaspeţi am înconjurat pe noii sosiţi, Gaston înmânând fetei un splendid buchet de orhidee.

— Bine-ai venit Madeleine! strigă el emoţionat şi despovărat totodată.

— Lăsaţi-mă să respir puţin, se apără Marian. Se vedea că este obosit dar entuziasmul era mare pentru toată lumea.

— Mariane, ne bucurăm cu toţii, c-aţi sosit în sfârşit.

Pongo şi cu mine i-am strâns mâinile cu căldură. Gaston şi cu fata se-mbrăţişară şi toţi cei prezenţi au bătut din palme. Deodată un domn mai în vârstă apăru dintre cei prezenţi, trecând în faţă.

— Madeleine, *ma cherie!* El îşi întinse braţele spre fata care înmărmurise de mirare.

— *Pappi!* strigă aceasta şi căzu în braţele tatălui său.

După cum îmi povesti Marian mai târziu, tatăl şi fiica, zburară cu un avion la Leopoldviile. La asta n-am mai asistat întrucât dormeam dus, legănat în împărăţia viselor. Din nou mi se perindă în faţă, ceremonia sacrificiului, preoţii cu măşti îngrozitoare dansau într-un ritual macabru, apropiindu-se tot mai mult de mine. Lamele pumnalelor scânteiară în lumina pală a razelor de lună. Auzeam cum zburau săgeţile din sarbacane, unse cu curara.

Când am deschis ochii se făcuse după-amiaza târziu şi eu eram culcat într-un cort spaţios. Marian, Gaston şi Pongo stăteau pe scăunele de trestie împletită la o măsuţă. Doi poliţişti şi askari stăteau la uşa cortului de veghe. Un

ventilator cu baterie bâzâia aducând aer proaspăt şi-acum i-am auzit vocea lui Marian.

— De când Kliu nu mai este printre cei vii, triburile se războiesc între ele. Toţi îşi aplecară capetele către o hartă întinsă pe masă.

— Unde este tânăra belgiancă? am întrebat eu somnoros, ridicându-mă încet din pat. Marian zâmbi pe sub mustaţă.

— N-am vrut să te trezim Robert. Madeleine a părăsit cam de-o oră Monokolea cu-n avion, în tovărăşia părintelui ei. Ţi-a transmis calde salutări.

Am privit dezorientat în cortul în care mă găseam.

Pongo mi-a adus un mic dejun de extra clasă, pe care l-am îngurgitat c-o mare lăcomie. M-am uitat întrebător la Marian şi acesta, încuviinţă din cap. Era timpul ca noi la rândul nostru să ne luăm „Rămas bun”. Circumstanţele deveniseră pentru noi prea minunate nuanţate, din punct de vedere politic. Câştigasem însă mulţi prieteni mai ales printre negri Ngombe şi pigmeii Ifi.

Ne-am luat un călduros „Rămas bun” de la locotenentul Gaston. Acesta ne venise doar în ajutor într-un moment foarte greu, punându-şi în joc reputaţia, reuşind să urnească încoace trupele autorităţilor în drept. Prin asta a salvat multora dintre noi viaţa şi-i datorăm mulţumirile noastre, sincere.

Pe un drum de ţară, croit în junglă, au fost montate de către askari câteva lămpi cu carbid. Se aştepta sosirea unui avion al poştei, cu care voiam să ne reîntoarcem la Leopoldville.

Se făcuse întuneric şi dinspre tabăra de corturi se auzea muzica unui gramofon.

Puţin mai târziu, bubui deasupra capetelor noastre avionul poştei. În câteva zile sau săptămâni, totul va fi dat uitării.

Poliţia colonială mergea mai departe. Sus deasupra junglei africane, noi zburam liberi şi independenţi. Razele de argint ale lunii se reflectau de blindajul aparatului nostru aerian. Duduitul neîntrerupt al motoarelor te îmbiau la somn, iar Pongo şi Marian, chiar asta şi făceau. Câteodată îmi apărea în faţa viaţa ca un tablou grotesc, al unui vis ce mai continua încă. Poate nu-mi păreau acum decât o imensă iluzie.

Am rămas cam o săptămână în Leopoldville la cunoscuţi de-ai noştri, când ne sosi o depeşă de la vechiul nostru prieten John Fleet. Trebuia să sosim repede la Ceylon, în legătură c-o afacere misterioasă care necesita spre rezolvare neapărat aportul nostru. Am trimis la rândul nostru o telegramă, dându-ne, fără să şovăim acordul…

Sfârşitul volumului: **TAM-TAM MORTAL ÎN CONGO.**

În numărul următor:

GROTA DIAVOLILOR ROŞII

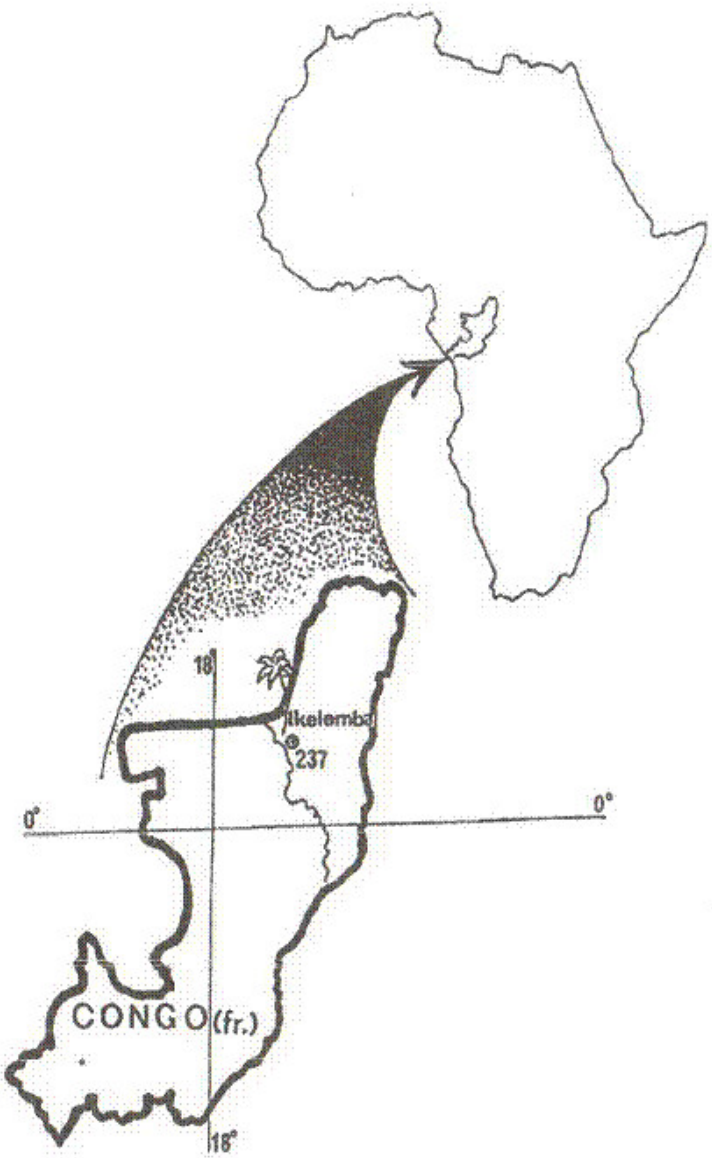

In Numărul următor:

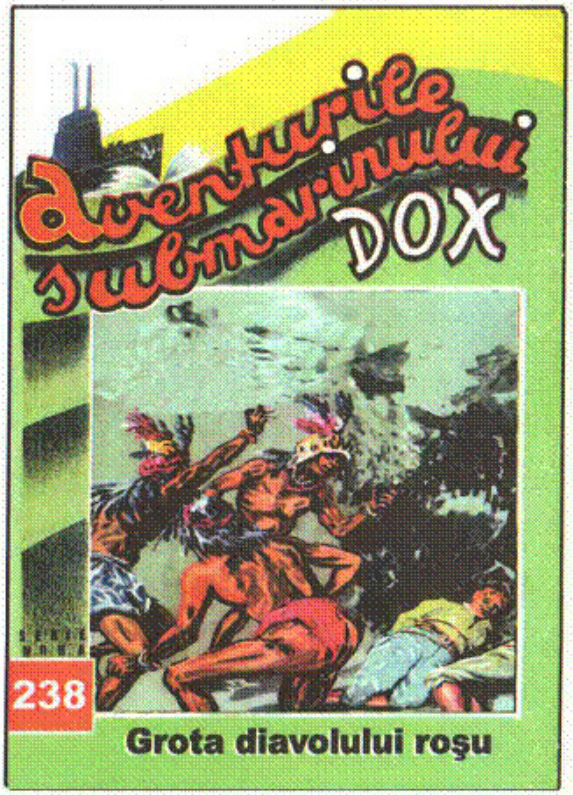

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro